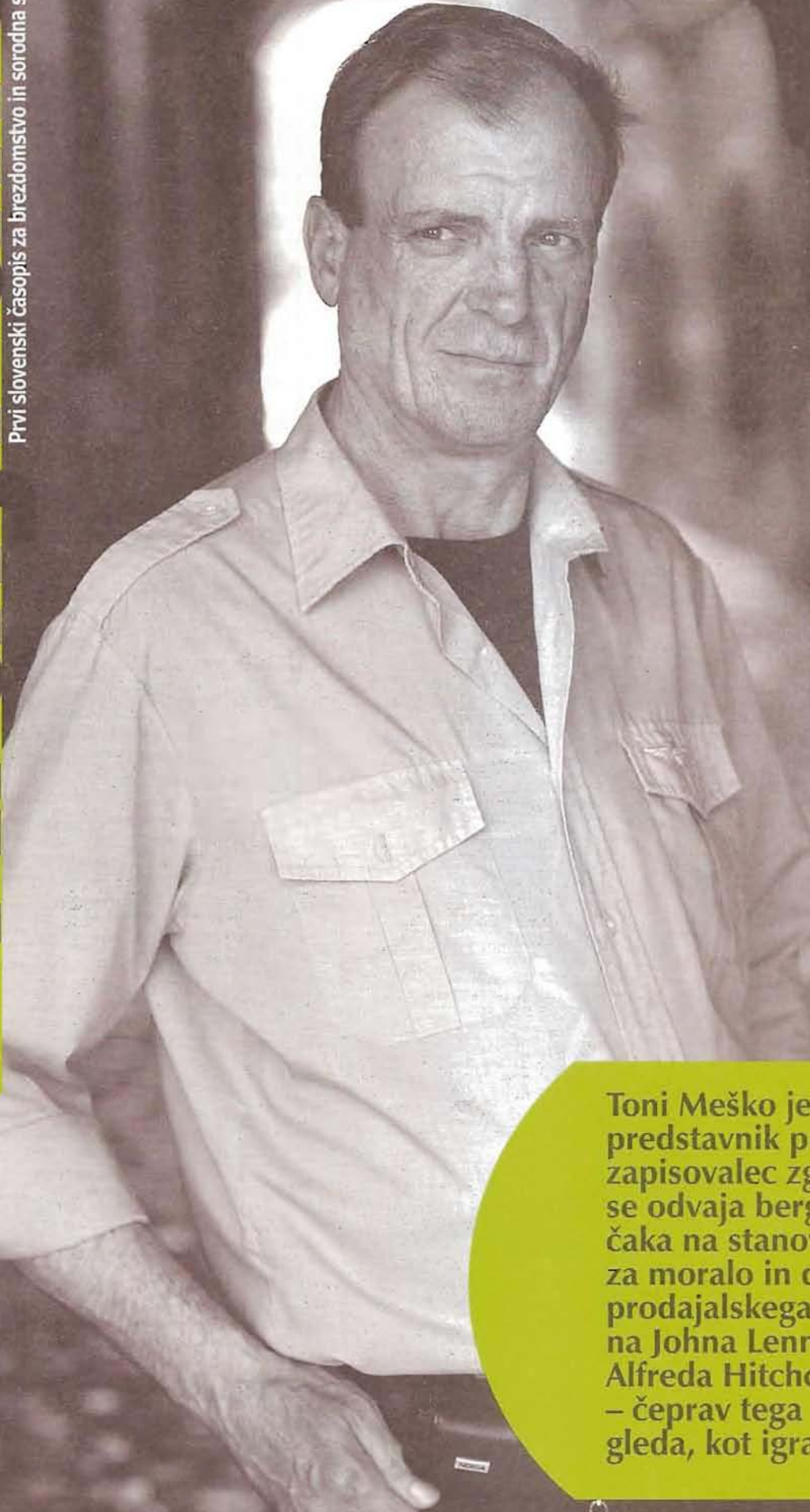

Toni Meško je glavni predstavnik prodajalcev in zapisovalec zgodb. Trenutno se odvaja bergel in mrzlično čaka na stanovanje. Skrbi za moralo in disciplino prodajalskega aktiva. Prisega na Johna Lennona, filme Alfreda Hitchcocka in nogomet – čeprav tega zadnje čase več gleda, kot igra.

KAZALO

Uvodnik	3
To sem jaz	3
INSP	4
Bilanca	5
Pogovor na četrti skupnosti 3	6
THC odvisnik (5. del)	8
Razstava	10
Kralj & kraljica	11
Tatoo zgodba	11
Izdelek je izmeček akcije	12
Dogodki	14
Brezdomski nogomet	15
Dnevnik lopova (13. del)	16
Gostujoča kolumnistka	17
Soj & Koper	18
O.S. Danile Kumar	20
Pogled s strani	22
Izven konteksta	23
Božji ping pong	24
Maribor naj živi	25
Nekaj cestnih	26
Izza rešetk	27
Brezplačne prireditve	28
Ulični horoskop	28
Oglasna deska	29
Razvedrilo	30

KRALJI
ULICE

Slovenija je s 1. majem 2004 postala članica Evropske unije. Ta publikacija je prejela finančno podporo programa, s katerim želi slovenska vlada prispevati k obveščenosti, razumevanju in javni razpravi o članstvu v EU ter o vseh posledicah članstva za življenje slovenskih državljanov in državljanek. Program obveščanja izvaja Urad vlade za komuniciranje.

Vaša vprašanja so vedno dobrodošla na evrofonu 080 2002, v evronabiralniku, Gregorčičeva 25, 1000 Ljubljana, na elektronskem naslovu evrofon@gov.si in na domači strani <http://evropa.gov.si>, kjer so vam na voljo tudi informacije.

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev ter da bi postal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice.

Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!

Zbiranje prispevkov ZA PONATIS ČASOPISA ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

Urednica: Špela Razpotnik

Namestnika urednice (na porodniškem): Bojan Dekleva in Maja Vižintin

Uredniški odbor: Luna Jurančič Šribar, Alenka Lamovšek, Gregor B. Hann, Tomislav Gruden, Maruša Bertoncelj

Sodelavci uredništva: Toni Meško, Tanja Vuzem, Maja Kozar, Andrej Mesarič

Oblikovanje: Daniel Novosel

Lektoriranje: Urša Čehovin, Darja Pekolj, Maruša Bertoncelj

Ilustracije: Nik Knez, Andrej Bubnič, Damjan Majkič, Matilda Magdalena Dobro

Fotografija na naslovnici: Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk: Tiskarna Vovk

Izdajatelj: Društvo Kralji ulice

ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvida 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije je v Sloveniji 20 EUR, v tujini pa 40 EUR.

Naslov uredništva: Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana.

Telefon: 059 022 503 Fax: 059 022 504

E-mail: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke: 05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipa d.d.

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo -- Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve -- Urad za mladino -- Urad Vlade za komuniciranje.

Od januarja 2007 so Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

www.street-papers.org

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Dokler sistem posredno ali neposredno nagrajuje zgolj tiste, ki se mu prilagajajo, je vsak pozdrav enakim možnostim s strani uradnih institucij – prazna marnja. Smo že skoraj na sredini *Evropskega leta enakih možnosti za vse* in bolj ko se naprezam, da bi kje uzrla kak rezultat te pobude, manj verjamem, da je cilj uresničljiv – zdaj, čez 20 ali 200 let. Z nogami na tleh in včasih tudi z glavo v pesku pri Kraljih ostajamo optimisti, a verjemite, ni lahko. Predvsem se ni lahko znebiti posmehljivega občutka ob besedni zvezi »enake možnosti«. Prvič zato, ker se lahko kar naprej sprašujemo eno in isto: kje so zdaj te »enake možnosti«? Vsakič, ko se na nas obrne kdo z izkušnjo več kot očitne odrinjenosti, linča in deprivilegirani, je to večinoma posledica prav njegovega socialnega statusa, osebnih prepričanj in mnenj, psihofizične kondicije in/ali narodnosti – to pa je le nekaj karakteristik, ki NE SMEJO BITI podlaga za diskriminacijo. Drugič, ker je popularizirani pojem drugačnosti lahko zelo raztegljiv, predvsem pa zmanipuliran in celo pogojen ravno z diskriminatornostjo – ko nekaj opredelimo za »drugačno« in temu namenimo »drugačno« obravnavo, mar ne diskriminiramo? Resnična odprava diskriminacije bi bila možna šele, ko bi nehali poudarjati različnost – ko bi postalo samoumevno, da smo različni in bi se priprava zakonov opirala zgolj na tisto, kar nam je v osnovi skupno, vse drugo pa bi prilagodili

(Ena)kost v grlu NVO

posamezniku oz. skupini. Vsako izpostavljanje družbeno šibkejših ni nič drugega kot signal, da smo od t.i. »enakosti« še krepko oddaljeni. ENA-KOST v grlu družbe. In nevladnih organizacij ter njenih varovancev. Če je bil človek nekoč cenjen kot delovna sila, je danes (poleg še bolj cenjenega potrošnika) »potrošna roba« in enakost se tako prevečkrat začne šele pri »enakosti proračunov«. V akcijskem programu Skupnosti za boj proti diskriminaciji EU beremo, da imajo nevladne organizacije ključno vlogo pri uresničevanju enakosti. To je častna naloga, ki nam jo je podelila »mama EU«, a je njena uresničljivost vprašljiva še toliko bolj, če vemo, da obstaja precejšnja neenakost socialnih politik njenih »hčera članic«, za nas pa sploh, saj je Slovenija po položaju NVO glede na pravne in ekonomske zmožnosti delovanja na samem repu v primerjavi s »sestrami«.

Ena kost, vam rečem. Khrk, khrk.

avtor* Branko Bratun

TO SEM JAZ

DAN BREZDOMNEGA ŽELEZNIČARJA

Sem Branko Bratun, rojen leta 1964, redno zaposlen pri Slovenskih železnica. Živim na ulici, tako sem se odločil. Od doma, iz Vnajarjev, sem odšel, ker se nisem želel prepirati s svojimi brati. V prvem delu bom opisal svoj delovni del dneva, v drugem pa, kako preživljam »prosti čas«.

07.00: začetek dela na Slovenskih železnica, Kajuhova 54. Razpored dela: trije vagoni zemlje iz Avstrije, ki so prešle prek drže v Zalogu, kjer sem delal enajst let, zdaj pa sem v Mostah.

Pripravit grem vse potrebno za nemoten potek dela (viličar in trepna - klančina). Pregledam vse tri vagona, tovor je pravilno naložen brez vidnih napak. Tovornjaki že čakajo za odvoz.

Ura 7.30, sodelavec

se pripelje z

viličarjem. Prvi

vagon se razklada, približno 40 ton ima.

Tovornjaki odvažajo tovor.

Vmes pride poslovodja pogledat, kako poteka delo. »V redu«, si misli.

9.55: odhod na malico. Odidem v BTC

po kruh in mandarine za oba s sodelavcem, s

sabo imava par konzerv rib. Po malici nazaj na 31

dostavni tir. Sodelavec z viličarjem premakne nekaj palet,

da lahko jaz prestavim trepno na drugi vagon. Tovornjaki

vozijo tako, da časa za počitek ni. Delo postaja rutina, z

ročnim viličarjem premikam paleto za paleto, on pa naklada

na tovarnjake. Drugi vagon je prazen. Pride drugi sodelavec

z informacijo, da imava na tiru 28 za razložiti še vagon Red

bull-a. Pohitiva s tretjim vagonom. Palete, ki so služile za

zaščito tovara, odpeljemo na za to določeno mesto. Tudi

tretji vagon je izprazen. Očistiva vagona in pospraviva. Odhitiva proti tiru 28 v skladišče v carinsko cono, kjer se v bistvu gibljem ves čas. Začneva razkladat tovor. Isti postopek kot prej. Na pomoč priskoči še sodelavec viličarist. Palete vozita v skladišče sto metrov daleč. Ob 14.20 delo končano. Pospravimo. Dan v službi se izteka. Grem si oprat roke in obraz ter se preoblečem. Podpišem še knjigo nastopov in odhodov iz službe. Razmišljam: »160 ton razloženih ob pravem času, brez problemov«. Ob 15.00 služba končana. Odidem proti postaji LPP-ja. Kar bo, pa bo. Odpeljem se proti Tromostovju, kjer smo zmenjeni s prijatelji. Stopim z avtobusa, grem v trgovino in kupim liter Rebule.

Grem na klopco, kjer me čakajo. Pogovarjajo se, kako in kaj. Zagledajo me in v očeh jim vidim veselje. Ponudijo mi jesti in piti, jaz ponudim njim cigarete. Spijem nekaj požirkov, odtrgam malo sendviča. Počasi jem in

opazujem dogajanje.

Slišim marsikakšno

trpko pa tudi veselo

zgodbo, dodam še

nekaj šal, da ljudem

dvignem samozaupanje.

Odprem steklenico vina.

Skupaj počasi pijemo,

čakajoč na topel obrok v

Vincencijevi zvezi dobrote ob

18.00. Pogovarjamo se in smejimo.

Dobimo še obisk organov za notranje

zadeve, se pravi policije, katera nas

že tako ali tako pozna. Naredijo uradni

zaznamek. Opozorijo nas, naj bo mir, kar

tudi je, in se odpravijo naprej. Komentar:

»Kaj sploh hočejo, pajaci, naj lovijo lopove in

ljudi, ki so pokradli cele tovarne!« Ura je 19.00,

želodec je poln, deloma. Nadaljevanje sledi, če

le to dragi bralci želite. To sem napisal iz srca, zato ker nam

nekako pomagata, ko kupite revijo Kralji ulice.

Kralji ulice postali del mednarodnega časopisnega gibanja

Časopis Kralji ulice je bil letos sprejet v Mednarodno zvezo cestnih časopisov (INSP – *International Network of Street Papers*). Mednarodna zveza cestnih časopisov združuje časopise, ki jih prodajajo in včasih tudi ustvarjajo brezdomci in ostali ljudje, ki živijo pod pragom revščine po celem svetu. Razvila se je iz potreb po izmenjavi idej in spoznavanju najboljših praks med vse hitreje nastajajočimi cestnimi časopisi, ki so se vzpostavljali v 90-tih letih prejšnjega stoletja. INSP je močno mednarodno medijsko gibanje, ki temelji na prepričanju, da je izmenjava informacij ključna pri spopadanju s problemi brezdomstva in revščine. Tako omogoča komunikacijo med svojimi 80 člani, ki so razporejeni po 27 državah sveta. Junija letos bo na Poljskem potekal uradni sprejem Kraljev ulice v Mednarodno zvezo cestnih časopisov. Z vstopom v Mednarodno zvezo cestnih časopisov smo se Kralji ulice zavezali k spoštovanju njihove listine in članskim kriterijem zveze.

LISTINA CESTNIH ČASOPISOV IN DEKLARACIJA ČLANSTVA V MEDNARODNI ZVEZI CESTNIH ČASOPISOV

Listina Mednarodne zveze cestnih časopisov vsebuje glavne smernice delovanja mednarodnega gibanja cestnih časopisov. Vsi cestni časopisi, ki so člani zveze INSP, morajo slediti usmeritvam, ki so navedene v listini:

- a) Usmerjenost v pomoč za samopomoč socialno izključenim skupinam ljudi (v nekaterih državah so v to kategorijo vključeni le brezdomci), in sicer skozi vključevanje v ekonomsko sfero in s podpiranjem njihovega ponovnega vključevanja v družbo s socialno podporo.
- b) Poraba celotnega finančnega presežka za financiranje pomoči prodajalcem, socialno izključenim ali socialno usmerjenim dejavnosti. Vsak časopis poda svoje letno poročilo izbrani neodvisni organizaciji z namenom zagotovitve finančne transparentnosti.
- c) Omogočanje vključevanja socialno zapostavljenih v medijsko sfero in medijsko delovanje v korist socialno izključenih.
- d) Ustvarjanje kakovostnih cestnih časopisov, ki jih prodajalci s ponosom prodajajo, javnost pa z veseljem kupuje. To s pomočjo opolnomočenja prekine cikel odvisnosti.
- e) Usmerjenost k socialni odgovornosti v poslu v smislu uredniške politike, osebnih delovnih odnosov, odnosov s prodajalci in okoljevarstvene politike. Usmerjenost k zmerni porabi denarja za financiranje strokovnih delavcev, predvsem pa usmerjenost k porabi denarja v korist prodajalcem in za njihovo podporo.
- f) Podpora perspektivnih cestnih časopisov s podobno usmeritvijo, ki nameravajo podpisati listino cestnih časopisov.

Uredništvo

Cenjene bralke in bralci!
Društvo Kralji ulice se kot izdajatelj svojega časopisa zavzema za čimbolj dosledno upoštevanje Pravilnika prodaje in kodeksa INSP.
Ker so bile v zadnjem času pritožbe v zvezi z načinom ponujanja časopisa dveh naših prodajalcev, Boštjana in Maje zelo pogoste, vas ponovno obveščamo, da nikoli NE ZBIRAMO ZA PONATIS, da časopis REDNO IZHAJA vsak mesec in da imata omenjena prodajalca zaradi kršitve pravil do nadaljnjega prepoved prodaje.
Zahvaljujemo se vam za obveščanje o kršitvah in se tudi v bodoče priporočamo, da nam javljate tako pozitivne kot negativne izkušnje s prodajalci.
Uredništvo cestnega časopisa in svet prodajalcev Kralji ulice

Vabimo vas tudi, da na spletnem naslovu www.kraljiulice.org poiščete in izpolnite našo anketo o branosti Kraljev ulice ter se tako potegujete za zanimive nagrade.

PSIHIATRIJA IN /ALI REDUCIRANJE SLOVENSKEGA NARODA

Ko nas zadnje čase po vseh medijih bombardirajo z govorom o večji rodnosti Slovencev, o večji nataliteti »Slovenčkov« in se za to zavzemajo podjetniki, politiki, celo vlada, se postavlja vprašanje, kaj bo s temi otroki čez dvajset let in kje bodo, če, bog ne daj, ne bodo kloni. V zvezi s tem nastopa tudi slovenska psihiatrija ali 30.000 umirajočih, na životarjenje s tabletami obsojenih, ki jih krotoviči življenje, ali jih - bolje rečeno - muči psihiatrija. Ostane kak milijon zdravih Slovencev, sposobnih rojstva otrok. Hja, kaj pa, če bi pričeli kar klonirati ... Joj, pa saj to so vendar prepovedali. Kljub temu ima vsaj del umetno spočetih otrok možnost, da pristane v primežu psihiatrov. Kje bi bili danes, če ne bi del koroških Slovencev glasoval za Avstrijo in če ne bi leta 1918 umorili Karla Možina, in to, saj ne

morem verjeti, 10. oktobra, na dan duševnega zdravja. Pa smo tam. Danes so Slovenci v deželi na senčni strani Alp redkejši kot kočevski medvedje. Sedaj vam je menda že jasno, kdo reducira prebivalstvo v dolini Šentflorjanski. Z raznimi moditenčki, nozinančki, akinetončki in haldolčki nas matrajo bele halje v Polju, Begunjah, Idriji, Hrastovcu, kot nam je to sceno že presneto dobro plastično opisal Josip Kalašnikov v noveli Psihiatrična država na sončni strani Alp. Ko moškim po psihiatričnih seansah ne delujejo »pipe« in ženskam po injekcijah - ne vem zaradi česa - izostaja menstruacija, je marsikomu že jasno, da zakona o nataliteti in o duševnem zdravju sploh ne rabimo, ker bomo leta 2021 itak že vsi na tabletkah, reducirajočih

pohote. Potrebujemo torej zakon o kloniranju. Nova vlada bi morala »jurišati« ne na Bruselj, temveč na UPK Polje in podružnice ter osvoboditi ljudi, ki trpijo vključeni v psihiatrične okove. Pravijo: pacientom norišnice, kmetom zemljo, delavcem tovarne, študentom univerze. Za psihiatrično obravnavo pa stoji kvazineokomunistična udbomafija. Danes so dovoljene sanje, jutri je nov dan, je dejal nekoč neki - od JNA psihiatrije uničen - punk pesnik.

računala* Tanja in Gregor

BILANCA

Gregor je star 56 let in že dve leti noči preživlja v kontejnerjih na Poljanski, kjer se nahaja zavetišče za brezdomce. Po že zajetni množici poskusov najeti sobo, se mu sreča še vedno ni nasmehnila. Ker ni študent, ampak »starejši« moški, postane stanodajalcem čudno in sumljivo. Začnejo spraševati najrazličnejše stvari: *ali ste ali bolje kje ste zaposleni, kdaj dobite plačo, koliko plače imate, nimate družine ipd..* Manjka samo še vprašanje *kolikokrat na dan obiščete sanitarije*. Vse te stvari Gregorju precej zbijajo motivacijo, a pravi, da se ne bo vdal. Želi imeti svojo posteljo in svoj mir ter zaživeti dostojno življenje.

Prihodki:

206 evrov mesečne socialne podpore
131 evrov za usposabljanje na delovnem mestu prek Zavoda, ki se zaključijo z junijem
Skupaj: okoli 337 evrov

Odhodki:

Celotno socialno podporo porabi za hrano, ki je skoraj najdražja.
Ostalo navadno porabi za svoje mini razvade (kakšna kavica v lokalni, kdaj pa kdaj malica v gostilni ipd.)
Včasih mu uspe prihraniti nekaj evrov, v prihodnosti bi si rad najel sobo.

Nekoč
za časa življenja
materija v energijo,
hitrost zmagovalka,
vse kar živi
se v energijo spreminja.

Planeti
in vse,
v višjo zavest prestopilo,
zlata doba
in upanje na obzorju
vse izpolnjeno,
pogledi ljubezni
iz oči
vsemilosti.

Jon Aramis

POGOVOR NA ČETRTHNI SKUPNOSTI - III. DEL

V lanskem letu smo se predstavniki Kraljev ulice udeležili sestanka Komisije za socialno-zdravstveno varstvo in problematiko mladih v eni od ljubljanskih četrtnih skupnosti na temo brezdomstva. V prejšnjih dveh številkah Kraljev ulice smo – na osnovi izjav predstavnikov četrtne skupnosti – opisali, kako so dojemali brezdomstvo, kaj so v zvezi z njim že poskušali narediti in kako so si predstavljali bodoče delovanje. V današnjem prispevku se odzivamo na vsa opisana mnenja, ki jih pogosto slišimo tudi od ljudi nasploh.

Na podlagi tem, izhajajočih iz pogovora v četrtni skupnosti, ki smo ga analizirali v prejšnjih številkah, bomo tokrat razmišljali o stališčih do brezdomstva v našem okolju in izpostavili nekatere s tem povezane probleme. Sledi torej razmislek o stališčih do brezdomstva v širši populaciji, pri čemer bomo uporabili in nadgradili nekatere iz fokusne skupine dobljene teme. V razmisleku bomo uporabili tudi nekatere pogostejše slišane odzive širše javnosti na problematiko brezdomstva.

Za tranzicijske družbe, kot je tudi naša, so značilne nenadne spremembe v smeri večje pluralizacije, ki so najhitreje opazne ravno v urbanih območjih in v največjem obsegu v prestolnicah kot najbolj pretočnih in obenem brezimnost nudečih območjih. Kot družba se soočamo z novimi pojavi, od katerih nekatere večina prebivalstva prav hitro nekritično sprejme (primer »potrošniških svetišč« – nakupovalnih centrov in njihovega neslutene razmaha v zadnjih 15 letih), ob drugih pa se lahko še daljši čas krešejo ognjene strele in se nasprotovanja med skupinami z različnimi interesi na videz nikamor ne premaknejo (primer gradnje džamije). Na pojave, ki so za prebivalce kulturno neumestljivi, tuji, novi, se ti pogosto odzivajo s strahom in odporom. Okrepi se tudi trend zagledanosti v poznano, pogosto mitološko, kar naj bi nekoč bilo tisto pravo, danes pa tega skorajda ni več. Morda je eden od najbolj močnih ločevalnih principov tega, kaj od novoprihajajočih pojavov je v širši javnosti zaželeno in kaj ne, princip ločevanja med tem, kar prihaja iz ekonomsko razvitejšega zahodnega sveta in na drugi strani vsem, kar prihaja od drugod, čeprav pa tudi ta logika ne zdrži. Prosjačenje na ulicah na tisoč in en način je namreč v veliki meri značilnost »ekonomsko razvitega sveta« in skorajda nepogrešljiv del velikih bleščečih prestolnic Evrope ter ZDA (tudi sprehod po »mitološkem Parizu« s tankajšnjimi »mitološkimi *closhardi*«, prav hitro razkrije neverjetno raznolikost načinov prosjačenja, že samo po vlakih podzemne železnice). »Hrbtna plat« zahodnega blišča in dejstvo, da ekonomski razvoj prinaša in naplavlja tudi vse več neuspešnih poskusov vključitve dela prebivalstva, je pri ljudeh seveda nezaželena senca, ki bi jo, če bi bilo to mogoče, očitno raje skrili in umaknili iz svojih svetov, v najslabšem primeru – ali globoko v sebi – pa gojijo občutek, naj z neuspešnimi poskusi obračunajo represivni organi in jih vendarle umaknejo iz vidnega polja »vzornih državljanov«, ki jim za zdaj še nekako uspeva loviti ritem. Le kdo želi biti vedno znova opominjan na stranske posledice

lastnega načina življenja in lastnih teženj po napredku, kopičenju in razvoju?

Torej, na brezdomstvo in pojav uličnega življenja, s poudarkom na ljudeh, ki prosijo, se meščani odzivajo v luči tranzicijske razpetosti, kjer silnice vlečejo hkrati v smer pospešene pluralizacije in napredka, obenem pa tudi težijo k ohranitvi starega, poskušajo obdržati nespremenjeno stanje ali celo vrniti »stanje od včeraj«, ki pa ga seveda ne znajo več dobro opisati. Pojavi, povezani z brezdomstvom, namreč v ljudeh sprožajo zmedene in nasprotujoče si občutke.

V ljudeh se med drugim zbuja težnja in potreba po tem, da bi soljudem pomagali. Ob tem se v množstvu različnih posameznikov in skupin, ki prosijo za pomoč, morajo nekako odločiti, kdo je njihovega sočutja, usmiljenja ali pomoči vreden in kdo ne. Za to ne obstajajo že izdelani kriteriji, pač pa se ljudje o tem vedno znova vsak po svoje izjavljajo, predvsem izhajajoč iz intuitivne ravni, torej na podlagi svojih notranjih predstav, predsodkov in globokih a nereflektiranih prepričanj. O ločnicah med zaslužnimi in nezaslužnimi se ljudje torej najpogostejše izjavljajo, ne da bi znali racionalno trdno utemeljiti svojo razmejitve. V razmejitvah, kdo je vreden pomoči in kdo ne, se skrivajo različni diskurzi, med njimi pa sta morda najbolj opazna ravno dva: (krščanski) diskurz usmiljenja in diskurz mi/oni (*naši* si zaslužijo pomoč; neki *drugi* - tuji pa ne).

Z diskurzom krščanskega usmiljenja mislimo na prepričanje, da naj bi bil nekdo, ki prosi oz. berači na ulici, zares videti ubog in nebolj, po možnosti bolan, ostarel in šibak, nikakor pa naj ne bi bil videti zdrav, mlad, pokončen oz. kot da je z njim vse v redu. Ubogi si namreč zaslužijo denar »v imenu boga/v božje ime/v boga ime«, kdor da revnemu in ubogemu, si po krščanskem izročilu tlakuje pot v nebesa oz. je dar ubogemu identičen daru samemu bogu. Ker pa berači dandanes niso več isti, kot so bili v »mitoloških Kristusovih časih«, je ljudem težko sprejeti nove pojavne oblike izključenosti in mnogotere zgodbe odrinjenosti posameznika, zato si iščejo kar se le da trdne ločnice, da bi se tudi v novonastalih okoliščinah znašli in pravilno odločili ter tako ugodili svoji vesti. To, da si na videz čili posamezniki ne zaslužijo pomoči, pa je diskurz, ki verjetno presega zgolj krščanski diskurz usmiljenja, kjer je podarjeni denar »ubogemu« lahko zgolj miloščina in ni dejanje izmenjave med enakovrednima človekoma.

Posamezniki se lahko na ulici pred mimoidoče v resnici postavijo na mnoge različne načine in

mnogoteri so lahko njihovi motivi za to dejanje. Pri tem lahko izražajo več šibkosti, ponižnosti, uklonljivosti ali pa več ponosa, tudi nonšalantosti ali preprosto odsotnosti, pogosto pa lahko dajejo mimoidočim nasprotujoča si sporočila, ki jih ti težko dešifrirajo in ob njih ostajajo zmedeni. Želijo si, da bi jim kdo pojasnil, kdo je oseba, ki jih prosi in ali ta denar res krvavo potrebuje. Dejstvo je, da ljudje prosijo iz najrazličnejših motivov, nekateri ker so lačni, drugi, ker poskušajo zbrati denar za odmerek drage droge, tretji za svoj vsakodnevni alkohol, četrti zato, ker to od njih zahteva njihov »delodajalec« in peti morda slednjič le še zato, ker je to edini način komuniciranja z drugimi ljudmi, ki ga poznajo oz. ki jim je še ostal. Vsekakor pa prosjačenje za nikogar (vsaj na začetku) ni nekaj preprostega, pravzaprav je vselej neprijetno delo, ki najpogosteje zahteva ter prinese določeno mero osebne degradacije, preden postane navada sprijaznjenega posameznika, ki v življenju nima več kaj izgubiti.

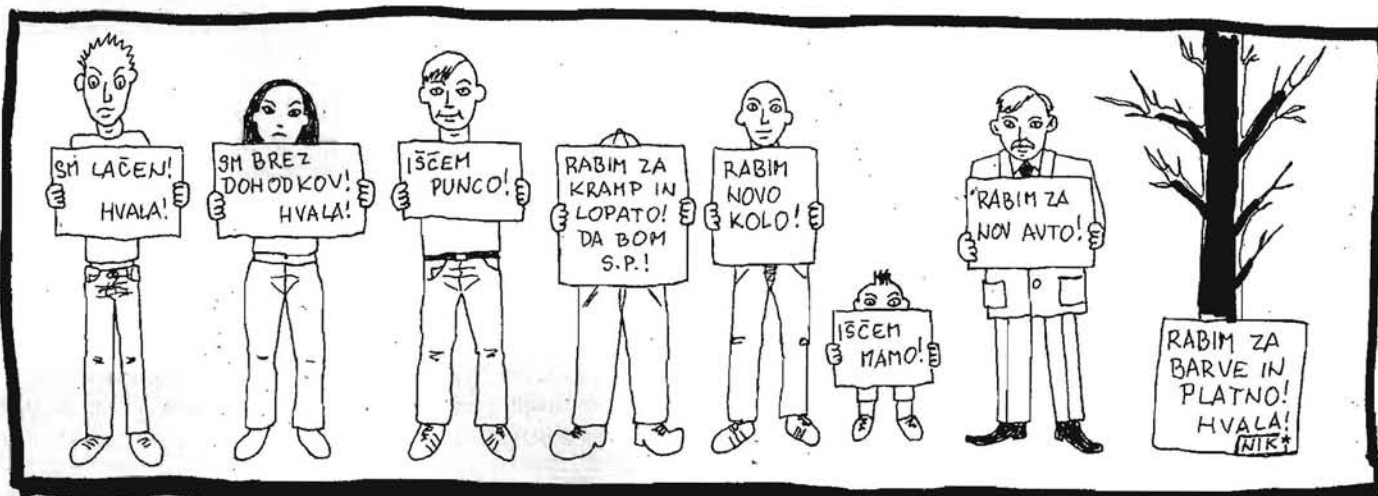
O zmedi ljudi na področju odzivanja na tiste, ki prosijo, govori tudi dejstvo, da so njihove opredelitve glede tega, kdo si zasluži pomoč in kdo ne, pogosto nedosledne. Ista oseba se tako lahko zgraža nad »rejenostjo« nekaterih brezdomcev, ki na ulici prosijo, na drugem mestu pa lahko ista oseba omenja »svojega stalnega« brezdomca, ki mu vselej stoji ob strani (z evrom dnevno, na primer) in ki naj bi bil brezdomec *par excellence*, ki pa je slučajno prav tako ali morda še bolj »rejen« od koga drugega, prej omenjenega.

Dodatno zanimivo je tudi naslednje opažanje. Namreč, ljudje pogosto izražajo simpatijo do »pijančkov, ki iskreno povedo, da potrebujejo za litrico rujnega«. Iz izjav ljudi je sklepati, da še bolj kot njihov iskren pristop (namreč, iskrenost uživalca nedovoljenih drog se še ni izkazala za plodno, kar se tiče dobrodelnosti mimoidočih), ljudi angažira nekakšno sočutje, identifikacija, ki morda temelji na razširjenosti in splošni sprejetosti alkoholizma v našem kulturnem okolju, pri čemer realne škodljive posledice uporabe ene ali druge droge za ljudi niti niso tako pomembne. Lahko bi rekli, da ljudje raje podprejo razvado, ki jim je poznana, ki je kulturno sprejeta in ni nek novi

»bav-bav«, ki ga še ne poznajo tako dobro in se zato njegovih posledic toliko bolj bojijo, pred pojavom samim pa si raje zakrijejo oči. Torej uživalec nedovoljenih drog dobro ve, da si mora izmisliti, za kaj potrebuje denar, saj iskrenost - »rabim za šut«, ne bo med mimoidočimi vzbudila nobenega sočutja niti simpatije ali nagrade za iskrenost.

Zanimivo je še, da predstavniki širše javnosti mnogokrat poudarjajo ločnico med mladimi in starimi »klošarji«, do starejših izražajo simpatijo in sočutje, do mlajših pa nerazumevanje in jih radi obkladajo z na predsodkih temelječimi izrazi, kot je »delomrznež«. Mlajši ljudje na ulicah so vendarle novejši pojav, tudi njihovo prosjačenje, množična odvisnost in dvojne diagnoze (odvisnost v kombinaciji z duševno boleznijo) so pojavi, ki se jih kot družba še nismo dobro navadili, kaj šele zanje začeli iskati ustrezne rešitve. Verjetno je sprejetje nekega pojava za »svojega« predpogoj za urejanje tega področja, pri oblikovanju sistemskih rešitev in politik soočanja z brezdomsko problematiko pa je sodelovanje javnosti seveda ključnega pomena. Zato je tudi delo z javnostjo, njeno informiranje, obveščanje in osveščanje ena od ključnih nalog, ki mora potekati vzporedno z oblikovanjem politik za zmanjševanje brezdomstva in velikih materialnih razlik med deli prebivalstva. Nujen in pomemben cilj tranzicijskih družb, kot je tudi naša, je torej sprejetje in normalizacija novih pojavnih oblik brezdomstva in socialne izključenosti - v smislu pojave sprejeti za svoje, za del našega okolja. Če kot družba razglamo, da postajamo del globalne skupnosti in smo na to po eni strani ponosni ter se veselimo sadov, ki bi jih povezovanje na globalni ravni lahko prineslo, ne prenesemo pa na ulici videti ljudi, ki prosijo, pa so očitno prišli iz drugih kulturnih okolij - kaj ni to svojevrstno sprenevedanje?

Javnost bo z kdo ve kakšnim tempom postopoma sprejela tudi »stranske učinke« ekonomskega razvoja in pluralizacije. Javno mnenje in stališča širše javnosti do socialnih vprašanj so podlaga za razvoj solidarnosti, ta pa botruje edino uspešnim oblikam politik, takim, ki so osnovane na skupnostih, na njihovih posebnostih in ki pri svojih projektih za reševanje problematike angažirajo ter vključujejo vse člane skupnosti.

V Kraljih ulice letnika 2007 v nadaljevanjih objavljamo 10 delov knjige »THC odvisnik«. Njen avtor NIX ZENK jo je skoraj v celoti napisal pod vplivom THC-ja, zaradi znanstvenih razlogov, da bi bilo mogoče preštudirati, kakšna je THC odvisnost in kakšen je THC odvisnik. V prvih dveh zvezkih Nix Zenk opisuje, kako je začel kaditi marihuano. To se je zgodilo pred več kot desetimi leti v nekem večjem mestu sosednje države. Nix je bil takrat težek alkoholik, vendar ne žicar ali klošar. Po spoznanju THC-ja je počasi prenehal piti alkohol, sedaj pa je postal velik poznavalec vseh oblik THC-ja. V prejšnjem nadaljevanju smo prečitali, kaj se je avtorju dogajalo neko težko nespečno noč med 4.00 h in jutrom, v nadaljevanju pa preberite, kakšno je bilo

A vseeno, zanimivo bi bilo iti v Indijo, kamor so v mesto Goa na veliko romali tedanji hipiji, to je krščansko mesto ob zahodni obali Indijskega oceana. Tihomir, ki me je naučil uporabljati travo, je bil tudi tam nekaj časa. Enkrat pa, ko je prišel v Maroko nabavit hašiš, mu je en model dal kar »pis« hašiša, ki je tehtal 10 gramov! To mu je dal samo za pokušnjo, reče se pa temu »pis«.

Ko sem kadil s Tihomirjem, sem prvič bil v bližini skuliranega človeka, poduhovljenega, zdel se mi je kot Buda. Bilo mi je dovolj, da sem spoznal in začutil to energijo in kam je namenjena, zato sem šel tudi jaz po tej poti in ni mi žal, ker vem, da je to edina prava smer, to je pot neskončnosti, na kateri se dogajajo čudovite stvari. Zdaj bo kdo mislil, da sem toliko zadet in da »bluzim«, ampak naj vam

povem, da šele ko se malo nakadiš, si zbistriš možgane in jezik je bolj tekoč in besede veselo skačejo po papirju. Drugega pa ne znam početi, niti odprtih strani v računalniku ne znam zapreti, zato se raje ogibam teh inteligentnih mašin, ker ne vem, po kakšnem principu deluje vse skupaj. Verjetno

so v Ameriki vse skupaj začeli že davno, prvi računalnik so naredili med drugo svetovno vojno in je šifriral nemške vojne šifre, ali pa mogoče vietnamske. Cimer uživa v postelji z dolenjsko princeso, me prav zanima kako izgleda!

Prav zaželel sem si malo dobrega skanka; sem čisto u redu zadet, samo lahko bi bil še malo bolj. Včasih so rekli, kdor ni z majhnim zadovoljen, večjega ni vreden!

Guru v civilizaciji je lahko le psihiater, psihiater pa zato, ker se ta ukvarja predvsem z ljudmi, pa tudi kužki so zanimivi pacienti, ki jih lahko guru pozdravi, saj če je psihiater, mora bit še bioenergetik, maser, ter splošni naravni zdravnik, kot šaman! Ko obvlada vse to, šele tedaj lahko preživi v civilizaciji, ne pa da nekdo govori neke načitane besede iz Bhagavad Gite – ne, to ni noben guru, to je blefer in ga je treba na gobec! Osho tudi ni bil guru, ampak je bil le govornik resnice, kot je na smrtni postelji pred smrtjo z nasmehom dejal, da odhaja samo njegovo telo, ki je staro in bolno, on pa ostaja z nami, njegova energija je ostala in to je nekaj, kar je pomembno, zaznati energije, se pravilno izobraževati

ter biti discipliniran. Spoštovati moraš to, s čimer se ukvarjaš; buden lahko postane kdor koli, lahko je buden navaden kriminallec, policaj, ali pa prostitutka, ampak nisem še nikoli spoznal nobene, ki bi bila budna, ženska mislim, ne ravno prostitutka.

Guru pa ni noben čarovnik ali hipnotizer. Le indijska konoplja te lahko hipnotizira tako, da govoriš resnico in se pokaže, kakšen si v resnici. To vidi seveda tisti, ki ti je dal za kaditi, kakšen dober diler kot Tihomir. On bi lahko bil guru. Enkrat sem pri njemu doma videl na prvi strani odprto knjigo, kjer je pisalo: »Pozdravljeni, moje ime je El Šahat Mustafa Elganda«, nekaj takega pač. In ko sem hotel brati naprej, je Tihomir zaprl knjigo in rekel, da to ni zame - ha, on pa ni vedel, da sem jaz takrat že prebral Čarovnikovega vajeja od Evalda Flisarja! Bolj ko pišem o Tihomirju, bolj me prijemlje nostalgija po starih dobrih časih kajenja marihuane, ki te čisto zares dviguje - ne pa neke paranoje in čuden skank pa še hašiš, fuj! Če Tihomir še goji marihuano, potem bi se mogoče odselil kar v Zagreb. Tudi Niko bi po mojem šel takoj tja, samo če bi imela denar za najemnino in za živeti!

Gandža je tudi ime za marihuano, kot tudi grass, pa hemp, pot, ter marjanca, na radiu pa vrtijo dobro rock`a`billy glasbo. Taka muzka mi je bila bolj všeč od panka, čeprav sem v mladosti nosil irokezo ter imel pankerski imidž. Pa kaj me briga, kaj se tam nekdo nekaj dere in zažigajo kitare in bobni, imam raje tako glasbo, ki te spravi v dobro voljo. Pa možganov nimam lačnih pank besedila, zato ker furam svoj pank!

Zdaj bi pa že bil čas, da zvijem spet tega dihurja. Cimer je dobil samo pol grama za dva jurja, so ga malo nategnili, ampak on ni kaj preveč doma v teh vodah, se bo že kaj od mene naučil. Pizda, dobro deluje ta skank, pa sem si ga dal bolj malo noter, to pa zato, da lahko še pišem, pri zdravi pameti, in malo »šparam« tudi.

*Guru pa ni noben čarovnik ali
hipnotizer, le indijska konoplja te lahko
hipnotizira tako, da govoriš resnico in
se pokaže, kakšen si v resnici.*

Dolenjka se je ustrašila za svojo kmečko torbico in jo je cimer odnesel izpred mene. Grda je pa tako, da se je ne bi z rokavicam dotaknil – namreč torbice! Se opravičujem tej gospodični in naj se ima lepo v našem domu. Mogoče si je pa cimer našel bodočo ženo in potem bo nekoč prebrala, kaj si mislim o njeni torbici! Saj veste, tisto - »ja sam svojo srečo našao u smeću«! To je verjetno nov način spoznavanja punc, da si celo noč pijan in zadet, potem pa eno najdeš, ki je tam z istim namenom kot ti, pijana in zadeta in prišla je srečo iskat!

Skupina Orlek mi je vse bolj všeč, odkar sem slišal pesem njihovo »Hopla konopla«, dobro, ali ne? Pa tudi ko na koncu pove, da si bil od litra vina čisto fajn zadet - jaz sem začel piti s šestnajstimi leti, rdeče grajsko vino!

Od litra vina si zdaj zadet le od kake dobre domače malvazije, na Krasu. A veste, da je meni Kras zelo všeč, še posebej če je zraven morje, kamor zaide sonce vsak dan. Na drugi strani pa so alpske naše gore, ja, to je raj, saj zgleda vse skupaj kot konec sveta, kot da naprej ni nič več. In res obstaja tak kraj na Krasu, ampak vam ne bom povedal imena kraja, ker boste vsi navalili tja in si postavili vikendice, jaz pa ne bom imel kje posaditi marihuane! Razumete, dobro je imeti dobre želje zase, še lepše pa je, če nimaš želje ter le plavaš s tokom, življenje pa za povprečnega človeka ni prekratko, marsikaj lahko kdo v življenju postori in se smrti veseli! Samo, je pa težko kaj storiti, če v resnici cel čas spiš ter samo sanjaš in se pritožuješ nad to bedo, v kateri živiš!

Zdaj pa moram prižgati luč, ker je že temno. Na radiu Dur nažigajo dober rock`n`roll, taka

muzka meni odgovarja, čeprav, ko sem pred nekaj leti porival eno dvajsetletno Vesno, mi je pa pasal radio Salomon! Res, poslušal sem ga kar pol leta non-stop, potem so mi pa barabe ukradle rumeno modro kolo z amortizerji, znamke Skyjumper in se mi ni dalo več nikamor, le doma sem bil ter se zakajal. Ameriški rock`n`roll je zakon, bedno bi se počutil brez te radijske postaje.

Cimer je prižgal luč v drugi sobi, tako da lahko naprej

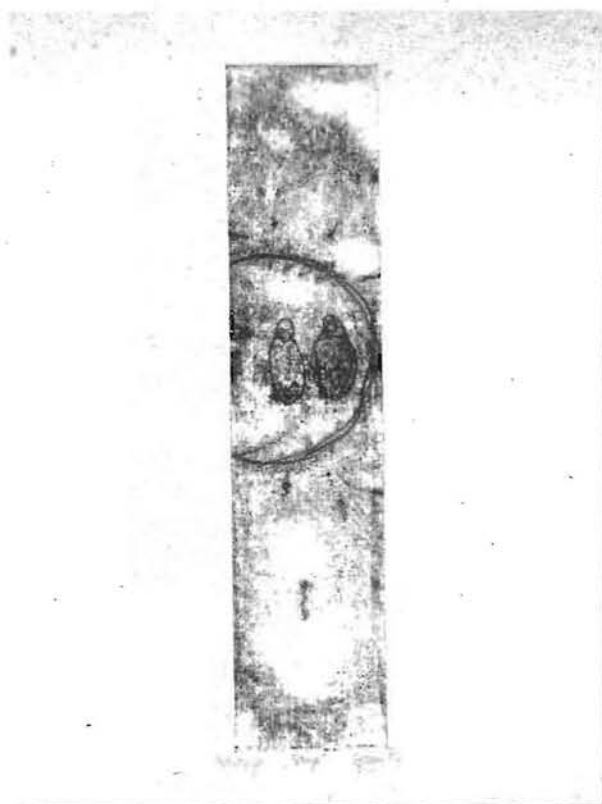

pišem, a vidite, tako zelo sem z vami, da se mi ne da vstati in luč prižgati! Skupina Buldožer ima, se mi zdi, 23. septembra turnejo, začeli bodo v Križankah. Šel jih bom (verjetno) poslušat ob zid v parku, mogoče bo pa dobro.

Pha, nisem se zmotil, ta Dolenjka je neka nepotešena

kmetica, ki se mi ne upa niti predstaviti! Kaka krava, pa nepotešena je, zato ker se to vidi na njenem obrazu, pa še slišal sem, ko sta seksala. Ampak za cimra je u redu, malo je čudna, niti v oči me ni upala pogledat, samo vprašala je, če je kje kaka rjava marela, pa sem ji rekel, da ji dam svojo črno, če rabi, pa je rekla, da ne rabi. Pizda, mogoče me je sanjala, ker me je malo prestrašeno ošvrknila s pogledom. Hja, sta le pogruntala, da rabita marelo in sem jima dal svojo, tako je to, če si zmeden, ko si mačkast, kar brez pameti hodiš naokrog in si čisto v rožicah. Gospod Bojan bi moral tudi dobit eno, mlajšo, samo prej rabi test z marihuano!

*V preteklih nekaj
nadaljevanjih smo
z avtorjem Nixom
prebedeli eno izmed
njegovih noči, ko je
poslušal radio Dur in
razmišljal o življenju,
preteklosti, ljudeh,
in seveda - travi, ki je
glavna junakinja te knjige.
Zora je že mimo, avtor pa še
sedi za mizo in beleži svoja
razmišljanja. Prihodnjič
nam bo povedal še več o
transmentalni medicini,
Tihomirju in veliko o eni
najvažnejših stvari v življenju
- ljubezni.*

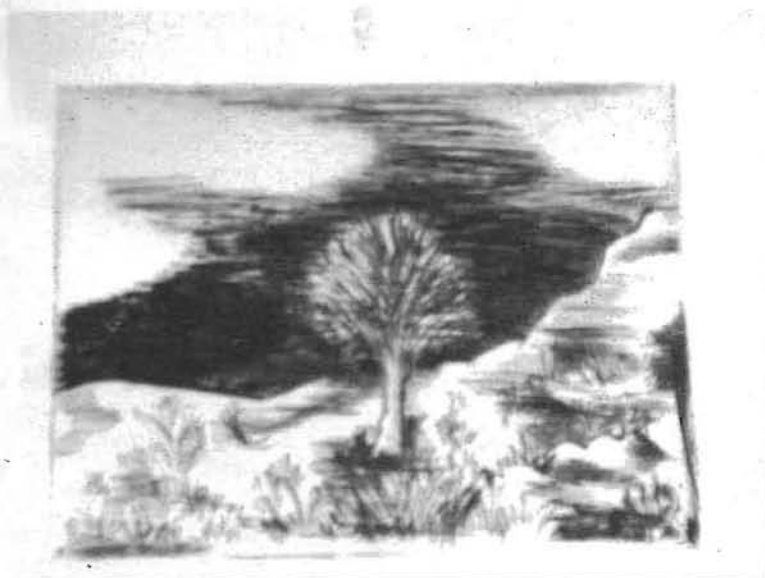
Ivana Božič

»Izraz trenutnega počutja. So dovolj abstraktne in puščajo svobodo interpretacijam.«

Maja Žerjal

»Odkrivanje sanjskega sveta, podobe domišljije. Vsak posameznik si lahko na podlagi videnega zamisli svojo zgodbo.«

Dunja Berežič

»Podobe krajine in mojih svetov. Akcija poteze ...«

Ajda Fuchs

»Brez komentarja. Pridite in povejte.«

NAPOVEDUJEMO:
Umetnici s Poljske, Zuzana
in Lucia. Predstavili bosta
svoje skulpture, risanja in še
kaj. **Vabljeni na otvoritev v**
sredo, 6. 6. ob 18h.

KRALJICA:

BOM TIHO IN TIHAVA IN TIHASTA IN ...

OPAZNA ZATE, ZATE MOJ VELIKI KR ...

BOŠ POČAKAL TAM?

BOŠ POPRASKAL ZAME KRASTE?

BOŠ OVIL MOJE SRCE S SRCEM?

BOŠ BOŠTJAN, ČE BOM HOTELA KRIČATI TVOJE IME?

BOM ČAKALA ...

BOM PRASKALA ...

OVIJALA ...

BOŠTJANIZIRALA ...

STOJE.

KRALJ:

OSTAL BOM, KAR SEM, KR ... KOT KR(E)TEN ALI PAČ,
 ČE ME ZAMIKA, BOM IZ SEBE IZPRASKAL DUŠO IN JO PONOVRNO NASTAVIL,
 MORDA IZBEZAL VRSTNI RED ALI PA ...

SE PREDAL USODI, KR ... KOT KR(A)LJEVIČA!

HOČEM OSTATI ZABIT IN PRVINSKI,

ŽELIM SI VETRA IN POMLADNE VZNESEENOSTI.

KRALJ BOŠTJAN?

TEŽKA BO.

JANKO KR ...?

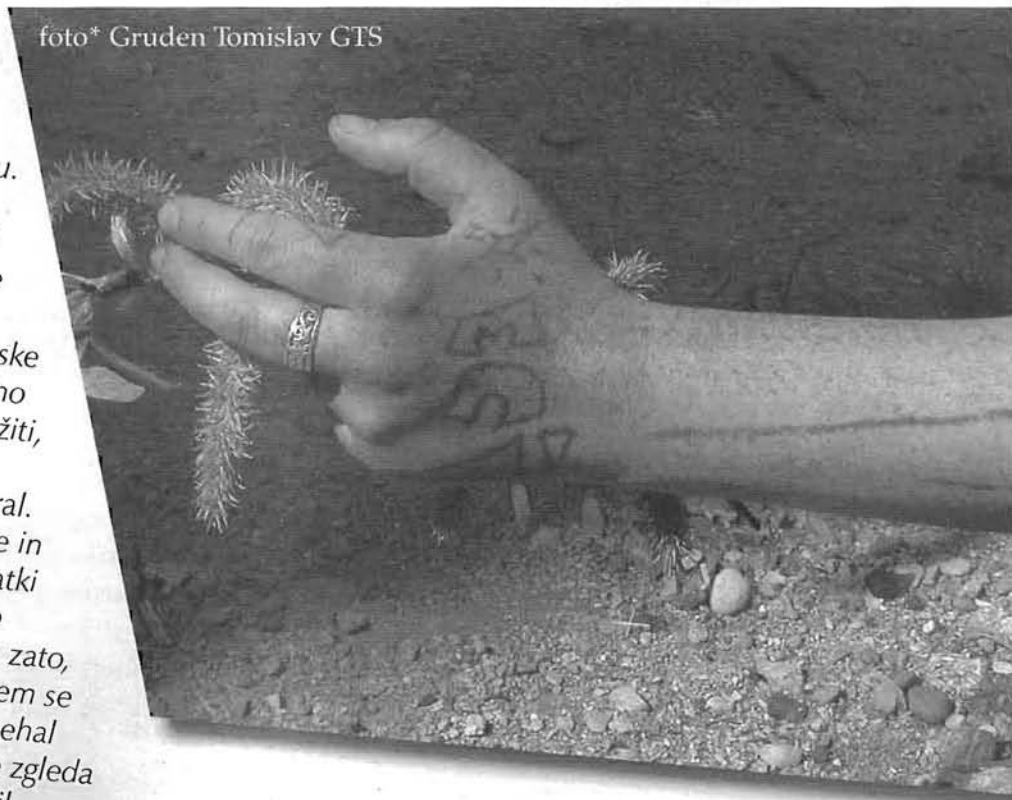
VEM, NE DA NE VEM.

avtor* Egon

TATOO ZGODBA

Rekel
 bi, da
 je tole spomin
 na mojega očeta, ki je bil
 potetoviran po celem telesu.
 Bilo je nekega večera, ko
 sva skupaj pila. Star sem bil
 23 let. Sredi hude debate se
 mi je oko ustavilo na enem
 izmed njegovih tatujev (latinske
 besede). Ker sem bil že močno
 pod gasom, sem mu začel težiti,
 on pa mi je samo odvrnil, da
 nimam jajc, da bi se potetoviral.
 Tako sem vzel v roke tri bucike in
 začel: Egi (moje ime) + kvadratki
 + rezilo, ki naj bi predstavljalo
 mačeto. »Predstavljalo« pravim zato,
 ker ne izgleda ravno tako, saj sem se
 vmes streznil in se predčasno nehal
 tetovirati. Mi je žal, ker stvar ne zgleda
 tako, kot sem si jo takrat zamislil.

foto* Gruden Tomislav GTS

Izdelek je izmeček akcije

avtor* Jakob Harisch

Danes se naša življenja vrtijo okoli stvari. Svojo vrednost merimo s termini svojih materialnih posesti: v terminih naše kontrole nad stvarmi zunaj nas samih. Mi merimo svoj uspeh v življenju s termini naše »produktivnosti«; to je, naše sposobnosti, da naredimo te stvari. Naš socialni sistem se vrti okoli proizvodnje in potrošnje materialnih dobrin bolj kot pa okoli česa drugega. Celo ko mi ne razmišljamo o materialnih stvareh, si predstavljamo svoja življenja kot stvari: upoštevamo svoje dosežke, svoje perspektive v prihodnosti, svoj socialni položaj ... Karkoli, samo tega ne, kar v resnici čutimo. »Cilj opravičuje sredstva,« pravimo; to je, izdelki naših aktivnosti, končni rezultati naših življenj, so bolj pomembni za nas kot pa proces življenja samega. Toda izdelki so izmečki naših aktivnosti. Izdelek je tisto, kar je ostalo potem, ko se je prah polegel in utrip povrnil na normalno, ko je dan končan, ko je krsta položena v zemljo. Mi ne obstajamo v polegajočem se prahu ali v storjenem; mi smo tukaj, v sedanjem času, ko ustvarjamo, delamo, čutimo. Kot da bi se hoteli narediti za nesmrtni tako, da uletimo v svet fiksnih, nesmrtnih imidžev, skušamo iti izven sebe rajši tako, da razmišljamo v terminih, kot so rezultati naših aktivnosti, kot pa kako smo doživeli same aktivnosti. Tako izgleda zelo zakomplicirano skrbeti za tisto, kar nas resnično veseli, kar občutimo v nekem trenutku. Lažje je biti skoncentriran na rezultate, na trdne dokaze svojega življenja; te stvari je, izgleda, lažje razumeti, lažje upravljati.

Seveda, današnji povprečen delavec je navajen, naučen, da raje razmišlja o cilju namesto o sredstvu. Večino svojega časa in energije porabi v službi, kjer delo največkrat ne izpolnjuje njegovih sanj. Gleda v prihodnost, ves mesec – na plačo, ker računa na svojo plačo, da si osmisli svoje življenje: brez (plače) bi se počutil, kot da zapravlja svoj čas. Če ne bi gledal na »posledice« svojih aktivnosti kot na opravičilo zanje, bi bilo življenje zanj neznosno – kaj, če bi se stalno oziral na to, kako se počuti, ko zavija špecerijo, ali pa če bi se vprašal, ali se je zabaval ves čas, ko se je boril s pisarniškim printerjem? Torej, dokler je njegovo vsakodnevno dožemanje, doživljanje življenja dolgočasno in nesmiselno, se mora skoncentrirati na prihajajoči dan v mesecu, na naslednje počitnice, dopust, na naslednje nakupe, razprodaje, da se obvaruje, da ne znori. In navsezadnje se zaveže, da posploši ta način razmišljanja še na preostanek svojega življenja: prične ocenjevati možne aktivnosti po nagradah, ki bi jih nudila ta početja, kot je ocenjeval svojo službo po plači, ki jo ta nudi.

Tako, na primer, je sedanjost izgubila skoraj vso pomembnost za sodobnega človeka. Namesto da bi užival svoje življenje,

vedno planira za svojo prihodnost: uči se za diplomo raje kot pa zaradi samega užitka učenja; izbere si svojo službo zaradi socialnega statusa, bogastva in »varnosti« raje kot pa zaradi užitka; hrani svoj denar za velike nakupe in za dopustniška potovanja raje, kot pa da bi si kupil svojo pot ven iz suženjstva plač v svobodo za polni čas, 24 ur na dan. Ko se zgodi, da doživi vzvišeno srečo z nekim drugim človeškim bitjem, skuša zamrzniti ta trenutek, ga spremeniti v trajno fikcijo (pogodbo) s poroko. Ob nedeljah gre v cerkev, kjer mu je rečeno, da naj dela dobra dela, da bo zato tako nekega dne prejel večno

odrešitev (dobri kristjani še vedno hočejo biti dobro plačani) in toliko zaradi čistega užitka, da si pomagamo med seboj. »Aristokratsko omalovaževanje posledic«, tista sposobnost, da deluješ, ko je treba, ki jo poseduje vsak junak, je daleč za njim.

To je kliše, da se ljudje srednjega razreda, srednjih let, težko odpovejo svojim zavarovalnim policam in investicijskim programom,

BITI ali IMETI

Domača naloga

*Sem jaz in mi ti.
On je. Ona je. Vi in mi.*

*Lepo je, da lahko
se imamo.* ✓

*Zlatko Vekel
iz Rožne Doline*

(del) 5

SLIKA 1: Srce = neskončno

da bi lahko zaobjeli trenutke; toda vse prepogosto tudi mi končamo tako, da zamenjujemo sedanjost s prihodnostjo ter izkušnje s spominki. Hranimo spominke, trofeje, škatle s staro šaro, stara pisma, kot da bi bilo življenje mogoče zbrati, shraniti, zamrzniti

za kasneje ...
Za kasneje? Za kdaj? Življenje je z nami tukaj in sedaj, teče skozi nas kot reka; in tako kot reka ga ne moremo zadržati, brez da izgubi vso čarovnijo. Več časa porabimo, ko ga skušamo prihraniti, manj nam ga ostane, da se sami vržemo vanj. Najhujši smo v resnici ravno uporniki in umetniki. Uporniki (levičarji, anarhisti, antiglobalisti) vse prepogosto porabljamo svoje napore razmišljujoč in govoreč o revoluciji, ki naj »bi se nekoč zgodila«, namesto

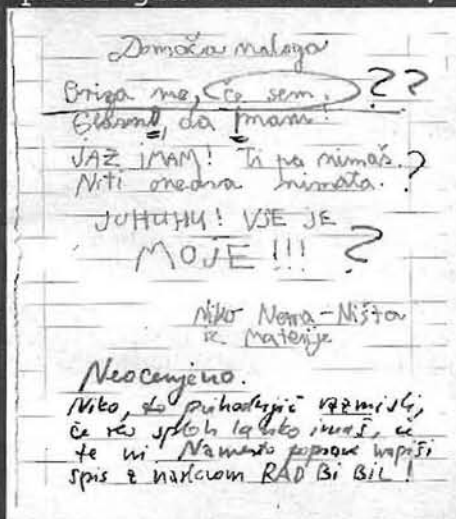
da bi se koncentrirali na izvajanje revolucije v sedanjem času. Smo tako zelo navajeni, da razmišljamo v terminih produkcije, da celo ko si skušamo spremeniti življenje v nekaj takojšnjega in razburljivega, vseeno končamo koncentrirajoč svoje napore okoli dogodka v prihodnosti. In kot tovarniški nadzorniki smo bolj zaskrbljeni zaradi svoje produktivnosti, kot pa kako mi in naši soljudje čutimo in živimo.

Umetniki zaradi te tendence trpijo bolj kot vsi ostali; že sam njihov poklic je odvisen od

produkcije izdelkov iz surovega materiala, iz izkušenj resničnega življenja. Skozi akt izražanja umetnik zmeša svoja čustva in izkušnje v njemu lastne oblike, čeprav za izražanje čustev in občutij, enkratnih in nedoumljivih kakršna so, vedno vsebujejo neko vrsto posploševanja. Za umetnika ni dovolj, da samo doživlja in ceni življenje takšno, kot v resnici je; on pride do tega, da kanibalizira svoje življenje za nekaj, kar je v resnici kariera, serija izdelkov zunaj sebe, celo prilagaja svoje življenje v dobro kariere. Še huje, lahko ugotovi, da ne more denimo niti seksati na strehi brez tega, da ne bi pri tem planiral odlične scene za svojo povest. Seveda, izražanje je zdrava in nujna funkcija tako duše kot telesa in umetnost je v naših življenjih način, da vrnemo občutke nazaj svetu, ko je srce tako polno, da bi se drugače razpočilo; toda če človek to počne na silo, lahko na koncu iztisne iz sebe tudi svoje srce in notranje organe (se spomnite pravljice o goski in zlatih jajcih?). Življenje in izkušnje moramo postaviti na prvo mesto, samo s tem v mislih bi se morali srečevati s svetom, tako sveži in nedolžni, kot ko smo bili otroci, brez namena kanibaliziranja, kategoriziranja, organiziranja, urejanja – ne pa da posplošujemo globoko neskončnost naših izkustev! Kajti sicer bomo z našim iskanjem stvari, ki bi jih lahko kam sprešali in ohranili »za vse večne čase«, zamudili, kar je najbolj pomembno, najlepše, najboljše na tem svetu. Domišljijo bi morali uporabljati najprej in največkrat zato, da si spremenimo vsakodnevno realnost, ne pa zgolj samo za to, da bi z njo delali simbolične reprezentacije (realnosti). Sicer pa koliko razburljivih zgodb bi lahko napisali iz takih življenj, kakršna živimo danes? Raje živimo svojo umetnost, kot pa da zgolj iščemo umetnost v naših življenjih.

Tako smo obsedeni s tem, da puščamo »sled za seboj« ... Nehajmo »delati zgodovino« in začnimo živeti. To bi bila prava revolucija!

(Najdeno v redovalnici življenja. Našla in postregla: Matilda M. Dobro.)

SLIKA 2: Srce = 1 cm

foto* Bojan Kuljanac

Izlet po Primorskem

Kralji ulice smo se 11. aprila 2007 odpravili na Primorsko. Zjutraj smo si najprej ogledali napeto, predvsem pa kvalitetno nogometno tekmo brezdomcev. Po nogometu smo se odpravili na obisk Društva SVIT, kjer izvajajo program zmanjševanja škode uporabe ilegalnih drog. Potem smo se odpravili v Izolo in obiskali Šolo življenja na hribu upanja, kjer prebivajo brezdomci. Poklepetali smo, pridobili novo novinarko za naš časopis, zatem pa v Koper, kjer smo prodajali in promovirali naš časopis. V popoldanskih urah pa smo zavili še v Lucijo na težko prisluženo pico. Sijalo je sonce, mi pa nazaj v Ljubljano.

Športna sekcija Kraljev ulice

foto* Gruden Tomislav GTS

foto* Maja Vižintin

Šahovski turnir

V nedeljo, 29. 4. 2007, je bil organiziran šahovski turnir v dnevnem centru Kralji ulice. Turnir je potekal v zelo prijetnem vzdušju, tako da smo si šahisti obljubili, da bi se še kdaj tako dobili, morda v malo večjem številu. Zmagovalec šahovskega turnirja pa sem bil pisec tega članka - Rajko.

foto* Gruden Tomislav GTS

V četrtek, 19.4.2007 ob 20h, je prvič zasedal upravni odbor športne sekcije Kraljev ulice. Na sestanku je bilo sklenjeno, da se v nedeljo, 22.4.2007, organizira pohod na Šmarno goro (razvidno na slikah). Odbor je določil zbor ob 14h na Bavarskem dvoru. Od tam smo se odpeljali z avtobusom, nato pa šli še malenkost peš. Hrana in pijača sta prišli iz nahrbtnika, animacijo pa je obljubil sam upravni odbor.

Člani upravnega odbora športne sekcije so:

- predsednik upravnega odbora - g. Janko Lavrič,
- v.d. direktorja - g. Urban Tarman,
- predstojnica katedre za filozofijo športa - gdč. Tanja Vuzem,
- dežurni krivec za slabo vreme - g. Žiga Novak,
- tajnica upravnega odbora - g. Bojan Kuljanac.

Kvalifikacijski turnirji v nogometu za brezdomce ali Kdo bo šel na Dansko? 3.del

avtor* KRALJ 'O Tone Prvi

Ma,
kej'šni burjevci?

Koprski burjevci

Tornado je potehnu pej črez
dvoranu Bonifika, ko so se dijaki Srednje
ekonomske in poslovne šole zaprašili od gola do gola.
Še burja izven dvorane je nehala zibati veje preplačanih
palm. Toda ... tudi tamkajšnje brezdomce je utrdilo nešteto
burij in tornadov koprskega in drugih zalivov, zato smo
gledalci onemeli od 'groze', ko je spektakularno po
tleh pogrnila naša 'zlata noga' in ambasador projekta
'Danmark', Sašo Udovič. Napadalec in napadeni sta si
športno podala desnici, kot se za take priložnosti spodobi.
Tekma se je nadaljevala s polno mero ihta na obeh
straneh. Čudež je bil že samo to, da ni počila kakšna
kost. Slišati je bilo celo prasketanje statične elektrike,
tako napete in bliskovite akcije so izvajali oboji. Jaz sem seveda navijal
za 'naše' (sicer bi mi trda predla!), kar je obrodilo sad. Enega, zato pa toliko bolj
dragocenega. Publika, kar je je sploh bilo, je nekajkrat zaploskala, cepetanja nog pa ni bilo slišati. Hja!
Dijaki so pač raje odšli na potep kot na nekakšen 'brezvezen klošarski nogomet'. Upam, da jih je ravnatelj videl
in jim dal strog opomin, če ne celo ukor!
Kaj se to pravi? Samo brezdomci smo, že res! Klošarji nam pravite! Mnogi med nami smo pošteno delali dolga
leta, ustvarili družine, zaslužili pokojnine itd. Zdaj si pa še enega bogega ploska ne zaslužimo, čeprav si VSI na
vso moč trudimo priboriti mesto v slovenski reprezentanci, ki bo barve naše domovine branila na svetovnem
prvenstvu v malem nogometu za brezdomce v Kopenhagenu. Sploh veste, kje je ta ... Kopenhagen?
Uf, kako sem hud!

foto* Alenka Lamovšek

foto* Robert Seljak

Po številnih kvalifikacijskih tekmah je
zdaj dokončno znana in izbrana slovenska
reprezentanca, ki se bo konec julija
odpravila na svetovno nogometno prvenstvo
brezdomcev na Dansko.

Reprezentanti so: Ivan Ojsteršek, Melita
Kveder (oba Celje), Dragan Kajtezovič
(Ljubljana), Alojz Predikaka (Maribor),
Darko Pešl, Adi Tufek (oba Kranj), Djoko
Djukič (Koper) in Edin Bajrič (Novo
mesto).

Čestitamo!

foto* Alenka Lamovšek

Utrinek z nogometne tekme brezdomcev v športni
dvorani Marof v Novem mestu, 18. aprila 2007.

Kraj: Povšetova 5, soba 68
Čas: Sobota, 17.12.1994

Malo prej me je zbudil paznik, ker sem dobil paket. Zaspal sem zaradi učinkovanja apaurinov. Včeraj zvečer sem jih pojedel 8 (10 mg) in pred spanjem 2 (5 mg). Zgleda, da je telo še vedno navajeno na skoraj smrtno dozo; če bi kdo drug zaporedoma pojedel toliko tablet, bi bil čisto omotičen in bi padel po tleh. Meni je zadostovalo za nočni in dnevni spanec. Malo smo se sporekli glede paketa, ker nisem odprl čokoladk. Na živce mi gre, ker so moji paketi v trenutku izropani in danes sem temu napravil konec, saj so bili cimri že preveč razvajeni. V paketu sem dobil še dvojce marlboro, 3 škatle persena, domači čaj iz melise, materine dušiče in še česa, dvojce nogavic, med in oprana oblačila.

Poleg persena mi pri nervozi pomaga tudi literatura. Trenutno je v igri židovska astrologija, ki se v podrobnostih in stališčih gledanja razlikuje od ostalih. Uredil sem tudi zapiske iz numerologije, tako da sem postal malo bolj aktiven po dveh dneh dolgočasje. V zadnjem času mi je aktivnost zelo nihala, od tu tudi spodnja risba.

Pozabil sem omeniti uro, ki kaže 18:10. Za večerjo so bile hrenovke in čaj, ta trenutek Marjetica popravlja TV, kar ni redek dogodek, posebno sedaj, ko je po sodbi bolj nemiren. Dejstvo je, da je vztrajen in trdoglav in ne upošteva niti mojih niti nasvetov ostalih. Na koncu mu večkrat tudi uspe, ker preizkusi nešteto variant in včasih je kakšna prava. Nasvetov zaradi njegove trdoglavosti mu ne dajem več, drugi so mojega mnenja in raje igrajo oziroma opazujejo šah. Edino vsestranski hlapec Kolibri igra svojo vlogo pomočnika pri servisiranju. Končno je Marjetica nehal popravljati TV, olajšanje je splošno, čeprav je bil to eden izmed neproduktivnih poskusov. Pa saj je vseeno, glavno, da je TV v prejšnjem stanju. Patuljak v tem trenutku modruje (ponosen na znanje v šahu),

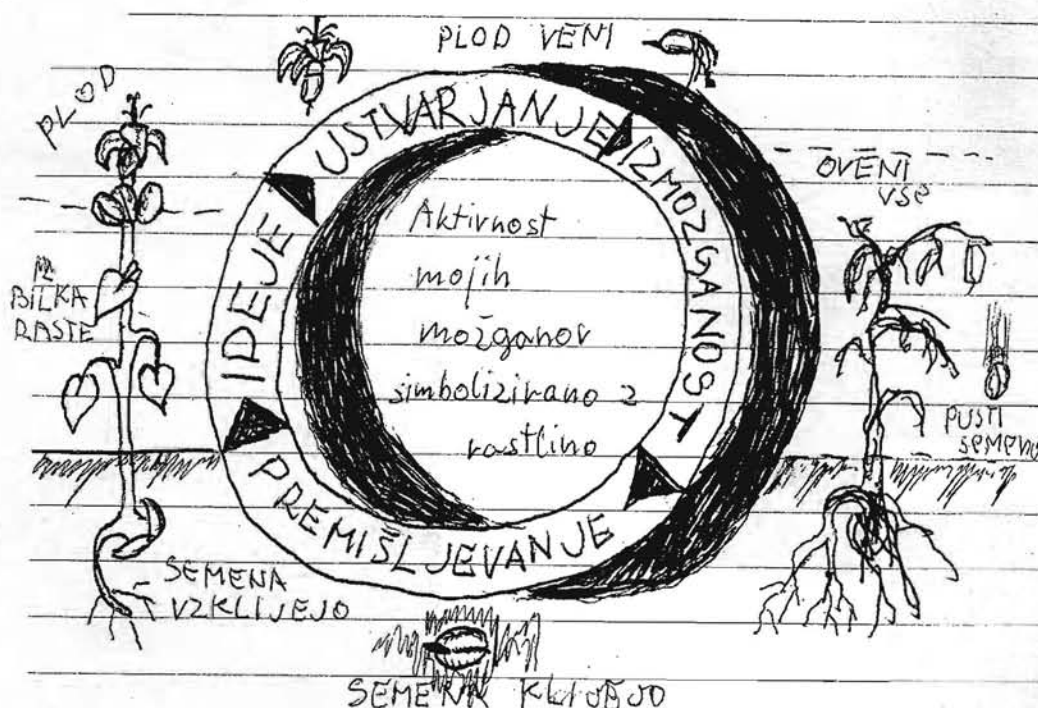
katero potezo je zamočil Kasim. Ni lažjega kot razlagati (nakladati) kmetu o računalniku. Lotil se bom današnjega časopisa, o, saj res, na sobotnega nismo naročeni. Mislim, da bo za danes dovolj, končujem ob 18:35.

Nedelja, 18.12.1994

Prebral sem horoskop in kot piše notri, res ne izrazim moči, ker ne najdem prave stvari, skozi katero bi jo. Res je tudi, da mi dana situacija ne ponuja veliko možnosti, vendar pa mi v tem malem prostoru hitro presede vsaka dejavnost. Res je tudi, da kakšen dan ne počnem nič, drugič pa se dušim ob zaposlitvah, ki si jih kar naenkrat zastavim sam. Počasi že lovim ritem. Toliko o horoskopu.

Ta trenutek je ura 18:03, pojedli smo večerjo, ki je bila zelo dobra, saj je bila nedeljska (najboljše večerje so nedeljske). Jedli smo skuto, s čokolado oblite napolitanke in pili sok. Spustimo to, da nisem bil na sprehodu, saj je bil ob 7h zjutraj in sem raje spal. Ko sem vstal, sem si naredil 10 barvnih kombinacij kemičnih svinčnikov. Čeprav v naši sobi nihče ne sestavlja svinčnikov, je rezervnih oziroma sestavnih delov na pretek. Sedaj premišlujem, kaj bi vgraviral ali natisnil nanje.

Vrnimo se v sobo, vsi buljijo TV, kjer je smučanje, končno malo miru, čeprav Marjetica nagovarja Patuljka, da bi igral poker za sklece. Patuljak se kot smučarski entuziast ne zmeni. Glede na to, da je v sobi mir, bom šel iz postelje in kaj počel. Ura je 18:23.

Prožna (ne)varnost

Novinarstvo je trdno vpeto v splošne trende na področju dela in pravic, ki izhajajo iz njega. Ekonomsko odvisni delavci, navidezno samozaposleni, izogibanje delovnopравни zakonodaji, dumpinške cene dela in pomanjkanje socialne varnosti so le nekatere od značilnosti današnjih industrijskih odnosov, tudi v medijih. S temi izzivi se prav v tem času ukvarja tudi Evropska komisija, ki naj bi junija objavila posebno sporočilo o prožni varnosti, jeseni pa je odprla razpravo o zeleni knjigi »Posodabljanje delovnega prava za soočanje z izzivi 21. stoletja«.

Pravne definicije, na primer opredelitev pojma »delavec«, resno zaostajajo za realnostjo, zaradi česar pravni temelji dela postajajo vse bolj majavi.

Pogodbe o rednih zaposlitvah za nedoločen čas množično nadomeščajo ne le pogodbe o rednih zaposlitvah za določen čas, ampak predvsem pogodbe iz obligacijskega prava. V tem ni govora o delodajalcih, delavcih, delovnih razmerjih in vrednotenju dela, ampak o naročnikih, izvajalcih storitev, poslovnem sodelovanju in ceni izdelkov. 'Izvajalci storitev' sicer delajo, vendar v odnosu do 'naročnikov' v obstoječih pravnih okvirih nimajo pravic delavcev. Delavec (v 'klasičnem' smislu, s pripadajočo zaščito) je v nacionalnih evropskih zakonodajah še vedno praviloma le tisti, ki je v rednem delovnem razmerju. Vsem drugim naj po

nekaterih interpretacijah ne bi pripadala pravica do kolektivnega dogovarjanja, češ da je proti pravilom o varovanju konkurence. Samozaposleni so formalno sami svoji delodajalci. Pravice, ki izhajajo iz dela, bi lahko teoretično terjali le sami od sebe. Ob tem se v zvezi z mediji v Sloveniji zastavi vprašanje: če so sami sebi delodajalci, za kaj in proti komu ali čemu le so oktobra 2004, skupaj z redno zaposlenimi kolegi, stavkali samostojni novinarji in novinarke?

V Sloveniji več sto, po vsem svetu pa več sto tisoč novinarjev živi v večnem eksistencialnem strahu. Pogodbe – če jih že dobijo – t.i. *freelance* novinarji pogosto podpisujejo z velikim občutkom prisile. »Svobodnjaki« honorarjev praviloma ne dobijo takrat, ko opravijo delo, ampak takrat, ko so njihova avtorska dela objavljena – in še so pogoste dodatne zamude z izplačili. Njihovo delo, ki tudi podira meje med

»delovnim« in »prostim« časom, je večinoma plačano bistveno manj kot delo redno zaposlenih novinarjev, poleg tega morajo iz honorarjev sami pokriti še svojo socialno varnost. Med novinarskim delom so prepuščeni volji lastnikov oziroma uprav,

ki jih lahko kadarkoli odslovijo, tudi če so (navidez) svobodni novinarji po več let redni člani posameznih redakcij. Izkušnje kažejo, da sta najpogostejša razloga za hitro slovo in nenadno izgubo (lahko edinega) vira prihodka dva: zavračanje podpisa nekorektnih pogodb in zavračanje nalog s sklicevanjem na etične standarde novinarskega poklica.

Kaj prekernost, negotovost socialnih in profesionalnih položajev v novinarstvu, pomeni za vlogo novinarstva in medijev v odnosu do javnosti, za kakovost medijskih vsebin in verodostojnost posredovanih informacij? Po mojem nič dobrega.

V Sloveniji več sto, po vsem svetu pa več sto tisoč novinarjev živi v večnem eksistencialnem strahu. Pogodbe – če jih že dobijo – t.i. *freelance* novinarji pogosto podpisujejo z velikim občutkom prisile.

S ponosom vas obveščamo, da je naša sodelavka Luna Jurančič Šribar izdala poljudno publikacijo o splošni novinarski stavki 2004 z naslovom **Nedokončana zgodba: Zakaj so stavkali novinarji.**

Knjigo lahko dobite v spletni knjigarni Buča (www.buca.si).

Drage bralke in bralci, z veseljem vas seznanjamo, da se nam je pri ustvarjanju našega časopisa pridružila tudi primorska regija. Biba vam je za začetek pripravila predstavitev hiše ali bolje rečeno skupnosti, v kateri živi in vas bo tudi vnaprej oskrbovala s prispevki s Primorske.

»HRIB UPANJA« ali Kako so sanje enega očeta postale resničnost za desetine

Primorska. Obala. Koper. Stanovanje med trdno stisnjenimi bloki. V stanovanju so sin, bivši odvisnik, mati, izmučena od boja proti heroinu, in oče, ki je prav tako izmučen, pa vendar vesel, da se je boj končal in predvsem, da je vojna dobljena. Po letih brezupja je sin končno obrnil hrbet drogi in za celo družino se je začelo novo obdobje ... novo življenje. Vsi družinski člani, tesni prijatelji in dobri ljudje, se veselijo dobljene vojne, le oče strmi v daljavo, medtem ko strastno vleče dim že neštete cigarete tisto jutro. Moral bi poskakovati od veselja ... pa ne. V sebi sicer kriči na ves glas in njegov ponos, usmerjen na sina, je bibličen, toda ne zna izraziti vseh teh občutkov. Naj sina objame? Naj ga pohvali? Leta sinovega bivanja v komuni so na očetu pustila posledice. Izgubila sta stik. Nekako ni znal več pristopiti k njemu. Bal se je, da ne bo pravilno izkazal svojih občutkov, zato je velikokrat raje molčal. Molčal in strmel v daljavo. Strmel v daljavo in prižigal naslednjo cigareto. Do boga je imel oče vedno specifičen odnos. Globoko je verjel v Njegov obstoj. Globoko je bil prepričan, da kar bo sejal, bo prav tako žel. Nikdar ni nedeljska jutra preždel pri maši, pa vendar je v sebi nosil in gojil večjo in močnejšo vero kot mnogo tistih, ki so na videz verjeli in zahajali v cerkev, ker je to počel tudi njihov sosed. Očeta je v prsih nežno stiskalo. Stiskalo ga je zato, ker si ni znal razložiti zakaj to jutro ne čuti tiste popolne sreče. Še kar je strmel predse. Kar naenkrat ga je prešinilo.

V delčku sekunde je dojel. Ravno zaradi vere v boga ni mogel sedeti in uživati v resnično zasluženem počitku, prvem po tolikih letih. Paradoksalno? Niti ne. Bil je prepričan, da je njegov sin rešen ravno zaradi božje pomoči in milosti. Je že res, da se je sin odločil sam, da ima vsega dovolj in odšel na zdravljenje v komuno. Je že res, da je moral sin sam pretrpeti peklenške bolečine ob nenadnem prenehanju jemanja heroina. Res je tudi, da je sinova trdna volja tista, ki ga je pripeljala skozi vse skušnjave in končno tudi do popolne abstinence. Čista resnica je tudi, da je v očetovem srcu sin veljal za pravega junaka. Vendar je bil kljub vsem trdnim argumentom oče globoko v sebi prepričan, da vsega tega ne bi bilo, če sin na svoji strani ne bi imel božje pomoči. Torej, kako naj oče sedaj mirno sedi doma in se dela, da je vse v najlepšem redu, ko pa še zdaleč ni tako. Na obali je še na desetine fantov in deklet, ki nimajo enake sreče kot njegov sin. Še mnogo jih je, ki potrebujejo pomoč ali svetovanje, morda le prijazen pogovor, streho nad glavo, topel obrok ali kombinacijo vsega naštetega. To ga je morilo. To ga je stiskalo v prsih. Mora narediti nekaj. Karkoli.

Od tega jutra je preteklo že mnogo vode. Pokajenih cigaret se je nabralo za poln smetnjak. Pa vendar, poti nazaj ni bilo. Odločil se je in ni imel namena pohoditi dane obljube sebi in Bogu. Najprej se je za nekaj mesecev »zaprl« v komuno v Italiji, ker ni želel početi nečesa na pamet. Vse pa se je resnično začelo,

ko je na nekem hribu, ki daje božanski razgled na izolsko panoramo, našel zapuščeno in skoraj že podrtto barako, ki so jo nekdanji delavci uporabljali za shranjevanje gradbenega materiala in orodja. Samevala je na hribu in ni imela nobene funkcije razen tega, da je propadala in kazila prelep razgled. Oče je začutil naval adrenalina v krvi, ko je samo pomislil, kolikim ljudem bi bila ta podrtija lahko topel dom in varno zavetje. Začel je vrtati in trkati na vsa vrata. Počasi je izvedel čigava baraka to sploh je. Kot dogoletni prostovoljec Rdečega križa se je obrnil tudi na odgovorne te največje dobrodelne organizacije. Ni pomembno več, kdo ga je podprl, kdo mu je pomagal, pomembno je le, da mu je uspelo. Pred skoraj sedmimi leti se je v barako vselil prvi stanovalec. Počasi so se vselili še nekateri odvisniki brezdomci. Edina pogoja, ki ju je oče postavil zanje, sta bila: popolna abstinence od heroina in kokaina ter volja za boljši jutri. Tako se je pričelo prazenje, čiščenje, obnavljanje, beljenje. Najprej so bili fantje brez kopalnice in wc-ja. Vse potrebe in umivanje so opravljali kot moderni Robinsoni Crusoe-ji, v naravi. Kadar niso dobili vode, so se umivali tudi z nabrano deževnico. Začetki so bili res težki. Današnjim stanovalcem nepredstavljivi. Oče ni nikoli obupal. Vedel je, da slabše tako ne more biti. Torej gre vse skupaj lahko samo še »na gor«. Ko je oče zbral dovolj materiala, so fantje začeli z gradnjo kopalnice s tušem, umivalniki, wc-školjko

in pisoarjem. Oče je bil najbolj ponosen ravno na dejstvo, da so fantje vse počeli sami. Prepričan je bil, da bodo tako tudi bolj cenili in čuvali svoje imetje.

S prihodom novega predsednika RK (g. Križman) se je tudi za fante začelo boljše obdobje.

Predsednik ima posluh za brezdomce odvisnike. Večkrat

na leto jih tudi obišče in obdari s prehrambenimi

paketi,

higienskimi

prilpomočki

in kakšnim

priboljškom.

Fantje imajo

predsednika

radi, saj se

resnično zanima

zanje in jim

priskoči na

pomoč kadar ga

potrebujejo. RK

prav tako plačuje

porabljeno

električno

energijo in vodo.

Dokler imajo

stanovalci barake

na svoji strani

predsednika

RK, tajnico

go. Nadjo in

dolgoletnega prostovoljca g.

Dragota, pravijo, da se ne bojijo

ničesar. Vrsto let stanovalci

dokazujejo, da niso nikakršna

nevarnost za okolico. Na začetku

je bilo sicer kar nekaj trenutkov,

ko je izgledalo, da bodo projekt

morali opustiti, ker nekateri

ljudje preprosto niso in niso

želeli v svoji bližini brezdomcev,

vendar oče ni omahoval in boril

se je za svoje sanje. V vsem času

bivanja brezdomcev v baraki ni

bilo niti enega samega incidenta,

niti enega samega posredovanja

policije. Asimilacija je kljub

začetnim mukam popolnoma

uspela. Fantje skrbijo, da je v

prostorih centra vedno mirno in

toplo vzdušje. Skrbijo za dnevni

red in urejanje okolice. Preostali

čas pa porabijo vsak po svoje:

računalnik, branje knjig, dodatno

delo okoli barake, zaposlitev in

nenazadnje osamosvojitve. To pa

je pravzaprav končni cilj centra.

Trenutno je v centru šest fantov

in eno dekle, kar je nekako

optimalna namestitve. Tihi

dogovor sicer je, da naj bi bilo

eno pomožno ležišče vedno na

voljo za kakšen ekstremen ali

nujen primer. Dolžina bivanja

fantov in deklet je zelo različna.

Nekateri so v centru le mesec ali dva. Večina biva v baraki leto in pol, dokler se ne zaposlijo in odidejo v podnajem. Ko se enkrat odločijo za abstinenco, je že naraven potek dogodkov tak, da si poiščejo delo, počakajo tri, štiri mesece, da si privarčujejo nekaj malega za tisti začetek samostojnega življenja, ki je

odločal za svoj projekt, je vedel, da ga bodo ljudje ovirali, saj je želel pomagati ravno tisti skupini, ki jo vsi prezirajo – odvisnikom. Pa vendar je s trmo in s pomočjo tistih nekaj posameznikov, ki imajo odprto glavo in predvsem srce za ljudi v stiski, uspel.

Oče ta resnično idilični košček zemlje, na katerem je baraka,

ljubkovalno imenuje »Hrib upanja«, kar dejansko tudi je za več deset oseb, ki so po tistem, ko so se jih odrekli starši, sorodniki, partnerji in okolica, edino tu našli svoj prostor pod soncem, kjer jih nihče ni obsojal, ker so se v nekem trenutku napačno odločili ali ker so, kot vsi ljudje, ravno to - le ljudje, ki delajo napake in so pod kožo

foto* Bojan Kuljanac

seveda tudi najtežji in počasi odidejo ter prepustijo svoje ležišče naslednjemu brezdomcu, ki že nestrpno čaka v vrsti. Oče je bil vedno zelo ponosen ravno na to, da fantje in dekleta nikoli niso bili izkoriščevalski v smislu, da bi se nastanili v baraki in v njej ostali v nedogled in uživali v »potuhi«. Razen fanta, ki se je vselil prvi in je še danes tam. Ko se stanovalci izselijo, jih oče nikakor ne prepusti na voljo in nevoljo zunanjega sveta. Redno jih kliče in preverja, če kaj potrebujejo. Ko si najdejo podnajemniška stanovanja, jim pomaga pri opremljanju le-teh, saj pozna nešteto dobrih ljudi, ki mu rade volje odstopijo odrabljene stvari. Konec koncev pa so tu že prej omenjeni člani RK, ki mu vedno priskočijo na pomoč. Treba je poudariti da oče šele danes, po dolgoletni bitki in krvavih žuljih, nekako uživa sadove svojega dela. Leta nazaj ni bilo niti slučajno vse tako lepo in »porihtano«. Preskočil je nešteto ovir, pogoltnil je marsikatero grenko in kar je bilo zanj najtežje, nihče, prav nihče, ga ni podpiral ali razumel v njegovih namerah. Že ko se je

krvavi. Borba, da bi »bolezen« odvisnosti destigmatiziral, je borba, ki se ji mora človek predati za celo življenje. Ta borba ne pozna slabega dne, bolniške, žalovanja za umrlo materjo, žalosti ob izgubi nerojenega vnučka in nenazadnje borba z rakom - vse tisto, kar je v tem času doživel oče na osebni ravni. Predal se je svojim sanjam z dušo in srcem. Ravno zato ima danes kaj pokazati, nešteto prijateljev, ki ga cenijo zaradi dejstva, da ni nikdar obupal, na desetine rešenih mladih življenj, objekt, ki daje zavetje najbolj osovražnim in zavrženim ljudem in kar je zanj najbolj pomembno, miren spanec, ker ve, da je držal obljubo.

Danes oče strmi v enak razgled. Kmalu bo tri leta odkar je pokadil svojo zadnjo cigareto. Nič več ga ne stiska v prsih. Ve, da je naredil, kar je moral, mogel in predvsem hotel. Postal je »krušni oče« izgubljenih duš.

In memoriam

Boris Djušič †7.5.2007.

Izmenjava izkušenj in druženje Kraljev ulice z u

pripravila* Tina Fuerst in Tamir Azaz

prevedla* Maruša Bertoncely

Po dveh obiskih našega dnevnega centra in Zavetišča za brezdomce ter zelo uspešni akciji zbiranja potrebščin za brezdomce, so učenci mednarodne Osnovne šole Danile Kumar pripravili tudi svoje odgovore na vprašanje kakšni so bili njihovi občutki glede brezdomcev pred in po obisku društva Kralji ulice.

The students reflected with answers to these two questions:

- 1) How did you feel about the homeless, before your visit to Kralji ulice offices?
- 2) How do you feel about the homeless after your visit to Kralji ulice?

I felt sad about homeless people because I thought they would have nowhere to stay or they would not get money. I thought they would get food from the bins in the city.

I also thought when they might smell a little. My opinion has changed a lot now. I feel happy about them because they have a place to stay and some even get money and buy things. There is a really good office in the City, Kralji ulice, that helps them a lot and it isn't messy at all. They have no home but that doesn't mean they are as different, as I thought.

Vaia

Zaradi brezdomcev sem bila žalostna, ker sem mislila, da nimajo kam iti in da ne morejo dobiti nič denarja. Mislila sem, da hrano dobijo iz mestnih smetnjakov. Mislila sem tudi, da malo smrdijo. Sedaj pa je moje mnenje precej drugačno. Vesela sem zanje, ker imajo kam iti in ker nekateri prejema celo denar in si lahko tudi kaj kupijo. Zelo dobra pisarna je v mestu, "Kralji ulice", ki jim zelo pomaga in sploh ni nasmetena. Nimajo doma, a to še ne pomeni, da so zato tako drugačni, kot sem mislila.

Vaia

I felt good about visiting homeless people. I thought we would meet a lot of homeless people there.

I still feel good about meeting them. I think some of them are happy about who they are.

Dino

Dobro sem se počutil, ko smo obiskali brezdomce. Mislil sem, da jih bomo veliko spoznali.

Se vedno se počutim dobro zaradi obiska. Mislim, da so nekateri veseli, da so, kar so.

Dino

I could not wait till we got to the homeless centre. On the bus I thought what if the homeless people would be offended when I ask them something? But no, they always explained everything nicely.

I think Kralji Ulice is a great organisation for homeless to earn money, and whoever helps them and works in Kralji Ulice must really be caring. They are people who just need a bit of respect.

Ivona

Bila sem zelo neučakana zaradi obiska centra za brezdomce. Na avtobusu sem premišljevala, če bodo brezdomci kaj užaljeni, če jih kaj povprašam. Ampak – ne, vse so pojasnili zelo prijazno.

Mislim, da je organizacija Kralji ulice super za brezdomce, da kaj zasluži in kdorkoli jim pomaga in dela pri Kraljih je zagotovo zelo skrben. To so ljudje, ki potrebujejo zgolj nekaj spoštovanja.

Ivona

I felt sorry for the homeless people. I wanted to help them. It is sad to see people lying in the middle of the street.

After visiting the office Kralji Ulice I feel happy for the homeless people because now I know how many people help them (collect clothes and bring food), including us.

Altan

Žal mi je bilo za brezdomce. Rad bi jim pomagal. Žalostno je videti ljudi ležati sredi ulice.

Po obisku pisarne Kralji ulice sem zelo vesel zanje, ker zdaj vem, koliko ljudi jim pomaga (zbirajo hrano in prinašajo obleke), z nami vred.

Altan

I felt excited to meet homeless people and talk to them to see how their life on the streets is. I thought I would see sad people in Kralji Ulice and I also thought that the office would be messy.

My opinion did change, I expected to see very sad people and a messy room but they were happy and it was neat there. My opinion changed now after talking to them. I found out we are nothing more special than them, they are just normal people without a home.

Elliot

Bil sem zelo vesel, da bom spoznal brezdomce in se lahko pogovarjal z njimi, da bi izvedel, kakšno je življenje na ulici. Mislil sem, da bom pri Kraljih ulice srečal žalostne ljudi in nasmeteno pisarno.

Moje mnenje se je spremenilo, pričakoval sem žalostne ljudi in razmetano sobo, ampak bili so veseli in prostor urejen. Mnenje sem spremenil tudi po pogovoru z njimi. Ugotovil sem, da nismo nič bolj posebni kot oni, to so normalni ljudje brez doma.

Elliot

I thought that the office of Kralji Ulice would be bigger, that the homeless people wouldn't have anywhere to sleep and that they wouldn't want to talk to us.

Now I see that homeless people are really nice and it's not fair that some people are pushed into this situation just because of their religion, family situations or illness.

Isi

Mislila sem, da bo pisarna Kraljev ulice večja, da brezdomci nimajo kje spati in da se ne bodo hoteli pogovarjati z nami. Zdaj vidim, da so brezdomci zelo prijazni in ni fer, kako so nekateri porinjani v takšno situacijo le zaradi njihove vere, družinskih razmer ali bolezni.

Isi

enci mednarodne Osnovne šole Danile Kumar

I felt sorry for the homeless people, and I thought that they were having fun printing the newspaper.

I felt quite sad and depressed in the dark room at the shelter because there was no day light. I also felt like I had no will to do anything, like I would be a homeless person, when I saw that the homeless have little space for sleeping, working, etc...

Marko

Bilo mi ja žal za brezdomce, mislim pa, da se zabavajo z izdajanjem časopisa.

V temni sobi zavetišča sem se počutil žalostno in depresivno, ker ni bilo nobene dnevne svetlobe. Občutil sem tudi pomanjkanje volje za karkoli, kot da bi bil sam brezdomec in ko sem videl, kako malo prostora imajo za spanje, delo ...

Marko

foto* Andrej Mesarič

I felt nervous, because they are not used to kids. Maybe they would not accept us.

Everything turned out OK. They were very nice and talkative to us.

Maria

Bila sem živčna, ker niso vajeni otrok. Mogoče nas ne bodo sprejeli! Ampak - vse je bilo OK. Bili so prijazni do nas in zgovorni.

Maria

I had a weird feeling because I did not know how they would react. I also felt sorry for them because I know that some of homeless people have a family but they don't help them.

I feel better now after collecting clothes and food. Now I understand more about how homeless people feel and live. It is a bit sad.

Julia

Imela sem čuden občutek, ker nisem vedela, kako bodo reagirali. Poleg tega so se mi smilili, ker vem, da ima nekaj brezdomcev družine, a jim ne želijo pomagati.

Po tem, ko smo zbrali oblačila in hrano, se počutim bolje. Zdaj mnogo bolj razumem, kako se brezdomci počutijo in živijo. To je malo žalostno.

Julia

I thought they would not be really happy. I wished they would like to see us.

When we saw homeless people they were happy and smiling a little they were quite nice to us. I felt happy because we are doing something good to help them.

Hatice

Mislila sem, da niso preveč veseli. Želela sem si, da bi nas bili brezdomci pripravljeni sprejeti.

Ko smo se srečali z brezdomci, so bili veseli, malo so se smejali in bili do nas kar prijazni. Bila sem srečna zaradi dobrega dela, s katerim jim pomagamo.

Hatice

I felt happy and a little bit scared to meet people that don't have a home.

I felt a little bit sad for them, but at the same time they can get food, they can sit at the computers and chat.

Now I know that they can sleep in real beds and they get food so I feel happier for them.

Linnea

Bila sem vesela pa malo prestrašena, da bom spoznala ljudi, ki nimajo doma. Bilo mi je tudi malo žal zanje, ampak lahko dobijo hrano, lahko sedijo za računalnik in klepetajo.

Zdaj vem tudi, da lahko spijo v pravih posteljah in da dobijo hrano, zato sem vesela zanje.

Linnea

I felt scared before visiting homeless people because I thought that the reason they were homeless was because they were drunk people.

Now I feel that they are really nice just like anyone else and that they are not drunk people but they just have an illness or lost their job...

Titti

Pred obiskom dnevnega centra za brezdomce me je bilo strah, ker sem mislila, da so brezdomci zato, ker so pijani.

Zdaj pa se mi zdijo zelo prijazni kot vsi drugi, to niso pijani ljudje, ampak so zgolj bolni ali pa so izgubili službo ...

Titti

I wondered how the homeless looked like and I thought they lived there at the office.

I felt sad and worried for the people and children, but I feel happy that they are getting help.

Kyle

Spraševal sem se, kako bodo brezdomci izgledali, in mislil sem, da v pisarni tudi živijo.

Postal sem žalosten in zaskrbljen za ljudi in otroke, ampak sem hkrati vesel, da dobivajo pomoč.

Kyle

Sproščena Slovenija: ali jo čutiš?

O smiselnosti oziroma nesmiselnosti nekaterih členov Zakona o javnem redu in miru (ZJRM) je bilo že veliko povedanega in napisanega. S strani tistih, ki se jih zakon najbolj dotika, pa nič, saj imajo socialno zapostavljeni kot ponavadi najmanj možnosti javno govoriti o svojih izkušnjah in problemih, ki jim jih povzročajo neplačane globe zaradi »vsiljivega« beračenja ali spanja na prostem.

ZJRM in podobne zakone lahko umestimo v širšo neoliberalistično naravnost sistema oziroma zakonodajalcev, ki pa je v praksi nezdržljiva z realnim stanjem ljudi z roba družbe. Pokazati želimo torej, da ZJRM spada v širši okvir neoliberalistične ideologije, ki v boju vseh proti vsem, povečuje individualno odgovornost avtonomnega posameznika ter se kaže v »odmiranju« socialne države in krepitvi represivnih prijemov.

ZJRM je v veljavi od junija 2006. Deveti člen zakona se nanaša na beračenje na javnem kraju: **»Kdor na vsiljiv ali žaljiv način koga nadleguje z beračenjem za denar ali druge materialne dobrine, se kaznuje z globo 41€.«** Deseti člen zakona pa se nanaša na prenočevanje na javnem kraju: **»Kdor prenočuje ali spi na javnih krajih ali drugih dostopnih prostorih, ki za to niso namenjeni, in s takšnim ravnanjem koga vznemirja, se kaznuje z globo 82€.«** Že na prvi, laični pogled je vidna absurdnost zgoraj navedenih členov: berač berači, ker nima denarja in bo moral še toliko bolj beračiti, če bo hotel odplačati kazen.

Uraden namen predlagateljev zakona naj bi bil, če povzamemo iz predloga, »zagotoviti bolj učinkovito delo policistov ter večjo varnost in dostojanstvo državljanek in državljanov«. Torej berači niso ogrožena skupina temveč ogrožajo varnost in dostojanstvo »nas zglednih državljanov in državljanek«.

Vidno revni posamezniki in posameznice ogrožajo idejo o blaginji in uspehu kapitalizma, ki razloge za njihov položaj pripisuje posameznikovim napačnim odločitvam in pozablja na širšo umeščenost človeka v družbeni sistem. Brezdomstvo je pokazatelj slabosti sistema oziroma, med drugim, produkt sistema, zato ga je potrebno čim bolj skriti in odgovornost zanj naprtiti posameznikom samim. Očitna revščina je dvojni dokaz nesposobnosti: si reven in

tega ne znaš skriti. Beračenje v »nas« vzbuja ambivalentne občutke in ogroža »naš« socialni mir: na eni strani vzbuja sočutje, na drugi strani pa strah pred lastnim propadom in »stranskimi produkti« kapitalizma. Brezdomce se upodablja kot »druge«, temeljno tuje, lene posameznike, ki so si tak način življenja izbrali sami, kar »domnemu« delu družbe, ki poseduje lastnino, utrjuje njihovo lastništvo, delovanje ter umeščenost v sistem. Brezdomstvo je namreč globoka kulturna zavrnitev, saj smo posamezniki v družbo vključeni preko lastnine in potrošniških aktivnosti, katerih kriterijev brezdomci ne dosegajo v »predpisani« meri.

Vidno revni posamezniki kršijo moralni red kapitalizma, zato so podvrženi intenzivni segregaciji, izvajani s pomočjo pravnih ureditev, vključno teh, ki želijo nadzirati njihovo obnašanje v javnosti. Takšno delovanje je usmerjeno proti ljudem, ki že s svojim golim obstojem kršijo idejo o javnem prostoru kot skupnem prostoru in ogrožajo idealistično upanje na kapitalistični uspeh. Očitna prisotnost brezdomcev namreč skrni podobo mestnih jeder, nakupovalnih središč kot centrov lastnine in simbolov kapitalističnega uspeha.

In kako se v praksi kažejo posledice izvajanja zakonov? Zakonodajalcem se najbrž niti ne sanja oziroma jih velikokrat sploh ne zanima. Glavno je, da jih nihče več ne »ogroža« z žicanjem, ko plačujejo parkirnine pred parlamentom. Cel postopek izvajanja ZJRM gre navadno takole:

1. Policist opazi osebo, ki krši omenjeni zakon, ali to osebo nekdo prijavi. Policist se na podlagi lastne presoje odloči, ali gre za »vsiljivo« in »neprimerno« beračenje, in napiše kazen. Iz policijskih zapisnikov pa je jasno razvidno, da je izrečena kazen stvar zelo subjektivne presoje policista, saj je včasih »vsiljivo« že ogovarjanje mimoidočih ali pa preprosto spanje na klopci. Če brezdomci vprašajo, kje lahko spijo, je najboljši pogost odgovor s strani policista: »Kjerkoli, samo tukaj ne.« In stvar je rešena.
2. Na sodišču, kjer se odloča o dodelitvi kazni, ni potrebna prisotnost obtoženega, dovolj je policijski zapisnik.
3. Sklep je poslan po pošti. Vročitev je pogosto težavna in dolgotrajna, saj večina brezdomcev ni dosegljiva na stalnem naslovu ali ga niti nima. Tako se v večini primerov kazni kopičijo. Včasih posameznik po določenem času nabere tudi po 20 kazni, kar lahko znaša 820€ samih kazni + sodni stroški (62€ za vsako položnico). Kazen je mogoče oddelati z družbeno koristnim delom, kar pomeni, da je treba ob točno določenem roku, takoj po

Berač berači, ker nima denarja in bo moral še toliko bolj beračiti, če bo hotel odplačati kazen.

prejemu odloka o uklonilnem zaporu, vložiti uradno prošnjo. Glede na življenjske razmere in situacijo brezdomcev je takšno »lovljenje« rokov skoraj nemogoče. Pravni jezik, v katerem so napisani sklepi, pa je navadnemu smrtniku težko razumljiv in zato za »dešifriranje« ter pisanje ugovorov ter prošenj brezdomci nujno potrebujejo neko zunanjo pomoč, ki pa je najpogostejše nimajo.

4. V primeru, da je ustrezno napisana prošnja oddana v roku, sodišče skupaj s Centrom za socialno delo določi organizacijo ali podjetje, kjer posameznik z družbeno koristnim delom svojo globo odsluži, sodne stroške pa mora v vsakem primeru poravnati. V nasprotnem primeru, ki pa je žal tudi pogostejši, se posamezniku določi uklonilni zapor, ki lahko traja največ 30 dni, vendar mora izrečene globe in sodne stroške kljub temu poravnati in tako se vrti v začaranem krogu, iz katerega se zelo težko reši. Zapor in nakopičeni dolgovi tako posameznikovo odrinjenost in stisko še poglobljajo in pogosto otežujejo njegovo pot k izboljšanju življenjske situacije.

Našteto je več kot očiten dokaz, da zakonodajalci problematike revščine in brezdomstva ne obravnavajo celostno, brez namena iskanja boljših rešitev,

temveč, da bi prikrili probleme. Iz dneva v dan postaja bolj jasno, da tovrstne zakone pišejo politično in ideološko motivirani ljudje, ki jim je malo mar za stisko »malega« človeka. Obenem pa se pozablja, da tudi tisti najbolj revni in odrinjeni prispevajo svoj delež v »našo skupno družbeno blagajno«, pa čeprav nekateri »samo« z davki na alkoholne pijače in cigarete. Pometanju problemov pod preprogo pa še naprej ni videti konca.

IZVEN KONTEKSTA

»Bivanje v poznem kapitalizmu je stalen iniciacijski obred. Vsakdo mora kazati, da se brez ostanka istoveti z močjo, ki ga tepe.«

T. W. Adorno & M. Horkheimer, Dialektika razsvetljenstva, Studia Humanitatis, Ljubljana, 2002, str. 165-166.

Moj nauk

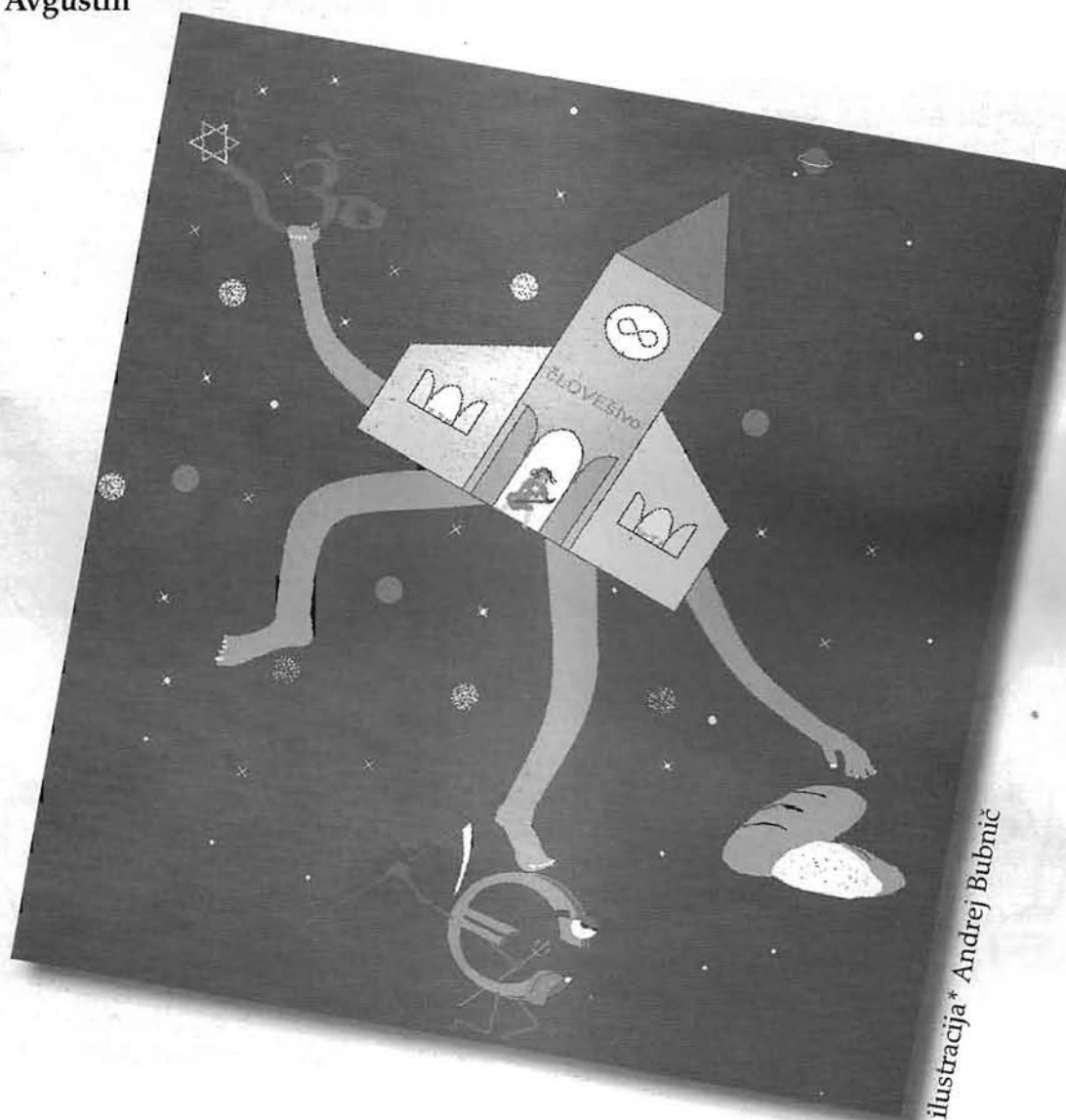
Moj nauk ni moj, počiva na starodavnih modrostih Vzhoda in Zahoda. To so obče življenjske modrosti, ki so se porajale v glavah meditatorjev, sadhujev in svetnikov vseh religij. Splošna življenjska modrost počiva na osebnih izkušnjah, na osebni razsvetljenju. Človek je metafizično bitje, razpet med nebom in zemljo. Vodijo ga njegove misli, občutki in želje. Pot duhovnega človeka je uresničenje samega sebe. Razsvetljenje nas vodi v območje nespoznanega, prava duhovnost je sožitje med stvarstvom in ustvarjalnim duhom, ki ga religije imenujejo bog. Vsako živo bitje ima svojo osebno pot in cilj, ki ga mora sam uresničiti. Reinkarnacijski cikel nas vodi od zgoraj navzdol in od spodaj navzgor. Naš najboljši učitelj je naše osebno življenje. Iz tega se največ naučimo, če smo učenci pozorni na dogajanje okoli nas. Želim vam miru in blagoslova.

Mali brat Avguštin

Boljše je en očenaš zmoliti,
kot pa samomor narditi,
tam bi se pa ne ubil,
če bi ga iz srca zmolil,
tam bi te pa obup minil,
ker bi iz nebes pomoč dobil,
ker bi pomoč dobil
iz nebes prav zares.
Lepa molitev tolk pomaga,
da premagaš vraga.

Šestnajst do dveh zjutraj
je ura bila, ko resnična
pesem se rodila,
Vovk, piši, piši, piši
in Satana izbriši,
lahko noč.

Vovk Franc

»Ambulanta za osebe brez obveznega zdravstvenega zavarovanja s posvetovalnico ima prostore na Škofijski karitas Maribor, Strossmayerjeva 15 v Mariboru.

Ambulanta deluje od ponedeljka do četrтка od 8. do 13. ure, prisotnost zdravnika je vsak ponedeljek med 16. in 17.30 uro, sredo in četrtek od 10. do 12.30 ure, prav tako vsak drugi in tretji teden v mesecu ob sredah tudi popoldan od 15. do 16.30 ure.
Vse dodatne informacije na telefonski številki ambulate 059 080 359.

Nov delovni čas mariborske ambulate

PISMA BRALCEV

Pozdravljeni!

Sem iz Maribora in me zanima, kje v Mariboru je možno kupiti časopis Kralji ulice. Ko sem bila v Ljubljani na obisku sem kupila en izvod in mi je bil zelo všeč. Ker sem slišala, da ga prodajajo tudi v Mariboru, vas sprašujem, kje se vrši prodaja. Rada bi ga še naprej prebiral. Pravkar sem diplomirala in si iščem službo.
Lep pozdrav, bralka

Spoštovani!

Naši uporabniki prodajajo Kralje ulice predvsem tam, kjer je najbolj frekventno in kjer jim to dopustijo in sicer: Europark (pred vhodom v trgovino Interspar), pred trgovino Mercator na Gosposvetski ulici in pred TC City.

Je pa tudi res, da operiramo s 500 izvodi na mesec, tako da posameznik svojih 20 ali nekaj več izvodov lahko tudi zelo hitro spravi v promet in ga zato tam ni konstantno, ampak morda le uro ali dve.

Lahko pa, v kolikor želite, dobite izvod tudi na upravi Škofijske Karitas Maribor ali v Ambulanti za brezdomce na Strossmayerjevi 15.

Boštjan

avtor* Šrok Goran - Gogi

Gogijeva kolumna, 5. del

Tokrat bom opisal borbo mojega dobrega prijatelja.

Fejst poba, a ga življenje tepe že lep čas. To je Ratko Kovačič, rojen 30.01.1969 v Čakovcu. 1971 leta se je s starši preselil v RS. Osnovno šolo je končal v Veržetu. Do leta 1992 je bil prijavljen na naslovu Dobrova 15. V RS je delal 5 let. Tukaj ima tudi sina starega 17 let. Zakaj to pišem? Zato, ker še sedaj nima dokumentov. Fant nima nikakršnih pravic. Ne do socialne podpore. Še v javno kuhinjo ne more na en dnevni topli obrok. Faktično ga ni!

A je! Jaz ga videvam vsak dan. Kajti organizacija Karitas mu pomaga. Leta 2005 je podal vlogo za sprejetje državljanstva. Ha? Namesto tega so ga zaprli v azilantski center. Med same »pofarbane«.

Za nastanitev sta se dogovorila inšpektor Dušan Schonweter iz SUP PU Maribor in inšpektor Lednšek iz ICT Prosenjakovci. Odkar je prišel iz

zapora, živi po zapuščenih hišah. In kaj za vruga lahko naredi človek, ki vse svoje premoženje nosi v »rukzaku«? Kaj? Lahko se jebe! Lahko pa tudi koga ubije. Lahko se zapije, se zadrogira ali dvigne roko na samega sebe. Ratko tega ne bo naredil. On ne. On je svoje grehe odslužil. Tu v naši državi. Vrgli so ga dobesedno na cesto. In zapore imenujejo – prevzgojni zavod. Lepo. Ampak tu nekaj ne štima. Ako te prevzgajajo, bi ti morali nuditi tudi začetek. A ti ga? Mislim, da ne. Za mene so to bedaki. Bedaki bodo ostali. To je jasno. A bedaki vodijo ta naš mali svet. To je to.

Ni edini. Nikoli ne bo. Več nas je. Ljudje smo. In vedno več nas je. Vi starši svoje otroke poznate? Pa ja! Poznam pa jih jaz. Vi jih ne. Jaz se pogovarjam z njimi. Govorim z njimi. Pijem z njimi. Igram se z njimi glih ne. Poslušam. Svetujem. Samo človeku v glavo ne moreš zabiti, kar noče pač noče. Ako bi poslušali vsaj del mojih nasvetov, bi

bilo dovolj. Vendar je to utopija. Vsak se odloči sam. Vsak ima svojo glavo in s tem tudi svoje razmišljanje. Ali je pravo? Za mene osebno ne. Človek, ki je star dve leti, nima pojma zakaj živi. In ne more dobiti nič. Ja zakaj so ga pa potem sploh naredili? Za hec? Ima dve nogi, dve roki in vse ostalo kar k normalnemu človeku pripada!

Pojavlja se tudi vprašanje: smo višek v naši državi? Če smo, se vrnemo v cajt Hitlerja. Vse nas lepo zaprite v eno komoro, pa nas pobijte! Srečni bote vi, mi pa tudi!

Za konec pa to: ČE BI BILO BOLJŠE, NE BILO ZA ZDRŽAT!

Nočna straža – doberman

Z vlakom sem se pripeljal do Litije. Nato sem šel na eno pivo – pa še na eno. Zunaj je bila že tema, moral pa sem do Šmartnega, 5 km stran, do starega očeta. Ko sem prišel do žive meje, ura je bila okoli 22.30, sem skočil čeznjo. Med tem sem se šele spomnil, da ima stari oče odvezanega dobermana, ki se je prosto sprehajal po hiši in imel tudi odprta vrata skozi garažo. Obstal sem za trenutek in zaslišal njegovo renčanje ter prihod proti meni. V momentu sem pobegnil v hlev in se zaprl. Lajal je in renčal kar nekaj časa, nato pa je odnehal. Mislil sem že, da sem pred to zverjo rešen, zadnji moment pa sem ugotovil, da so v hlevu tudi odprtine za hranjenje živali, kjer bi zverina lahko prišla noter. Narahlo sem odprl vrata in pogledal, če me čaka v zasedi in tišini. Ni ga bilo ali pa ga nisem opazil par metrov stran. Ko sem zaprl vrata, sem zaslišal renčanje. Pomislil sem – jaz ali on! Mahnil sem jo direktno v kokošnjak – bil sem hitrejši in se spet zaprl. Žičnata ograja je bila visoka 2 metra. Pes je renčal in sedel in čakal, da pridem ven. Kazal sem mu osle in mu lajal ter renčal nazaj. Ni se pustil. Z zobmi je skušal strgati ograjo. Ni mu uspelo. Dve uri me je držal in renčal name v kokošnjaku, jaz pa sem ga skušal z laježem prekositi, vendar mi ni uspelo. Čakal me je in renčal pa praskal po ograji in lajal in spet renčal – dokler se stari oče ni zbudil in ga poklical stran. Ven je prišel z lovsko puško, ker je mislil, da je lisica. Zaklical sem: »Ata!« Slišal me je in vse se je dobro končalo. Na srečo me stari oče ni zamenjal za lisico.

KTM

»Klošar sem, ker se mi drugega ne d

Imam
kar nekaj delovne
dobe. Ne vem koliko, ker sem
usjal delovno knjižico. Ko sem delal
po terenih, smo ga radi pili in kmalu
nisem več nič prišparal, potem pa itak
ni bilo nič več zanimivo biti zaposlen.
Zakaj bi se matral? Zato sem šel
med nezaposlene. Lenoba se mi je
prikupila in našel sem somišljenike.
Rad živim svobodno, brez obveznosti.
Samo punce me ne marajo več. Pa
saj je sam križ z njimi. Si bom raje
psa omislil. Skrbi me samo starost, pa
tudi glede tega po litru postanem bolj
optimističen. Saj bo, če pa ne, bom
pa itak že pripravljen, slabše ne more
biti.

Zgodbo z ulice zapisal
Tomislav Gruden

Zamujena minuta.
Ah, samo sekunda je minila;
avtobus ti spizdi in ti si jezen.

Atman

RESNIČNE BUČE

Živijo, ime mi je Luka. Zgodilo se mi je neki tazga, da moram to dat vn iz sebe, zato sm se
odloču, da bom to napisu. Začne se tko, da sm prek oglašnika najdu ful pocen sobo. Tko
da sm plaču vnaprej kr za pet mescov. Bla je ful urejena, bil sem presenečen, najbl mi je
blo všeč to, da je bla v ceno vračunana tud garaža za avto, k sm si ga mislu kupt za prvo
socialko. Zraven moje sobe je blo še kar nekej praznih sob. Tko da sm vedu, da bom prej
k slej meu kakšnga novga soseda in da mi ne bo dolgčas. Vsaj prve dni, dokler si bom iskal
kakšen fuš na črno. Zaradi podpore valda. Ni minil niti en teden, ko sem zvedel, da se bo
par sob stran vselila študentka kriminalistike in sicer zelo mlada.

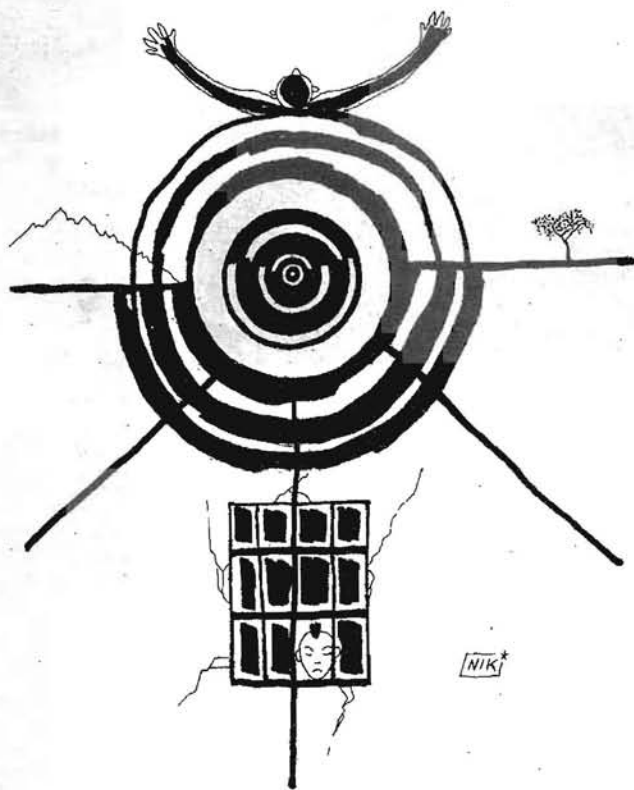
se nadaljuje!
EGON

SOBOTA 16.9.2006

Končno sem se odločil, da začnem pisati. Končno sem tudi dobil papir za pisanje, kajti do sedaj sem premalokrat težil, ker sem bil v nekakšnem transu. Zelo me preganja občutek krivde, zaradi vseh stvari, ki so se ali niso zgodile v bližnji preteklosti, vendar se s tem ne bom obremenjeval naenkrat, ampak počasi - rajši bom pisal o sedanosti in prihodnosti. Bilo je preveč alkohola, da bi lahko normalno in trezno razmišljal. Živel sem v nekem svojem svetu in s svojo trmo vztrajal pri tem. Sedaj sem se odločil (vedel sem že davno), da lahko to trmo usmerim v pozitivne stvari. Pisanje je prekinil paznik, ker sem trenutno v zaporih na Povšetovi, zaradi neplačane položnice (15.000 sit) in sodnih stroškov (10.000 sit), dobil sem en mesec. Grem čistit kuhinjo, da mi čas hitreje mine. Vrnem se ob 10.30 in dan je turoben, ravno pravšnji za pisanje, branje knjige in razmišljanje. V sobi sem sam. Brez ure, televizije, radia in komaj čakam, da kdo pride. Ne zdi se mi prav, da jaz dobim en mesec uklonilnega zapora, ker sem dolžan 25.000 sit, enako kot nekdo, ki je dolžan 120.000 sit. Tudi se mi ne zdi pošteno, da imam iste ali včasih celo manjše pravice kot navadni zaporniki. Veliko razmišljam o svojih napakah, dostikrat ne morem spati, še vedno razmišljam o Z., čeprav tega zadnje čase v celoti ne pokažem. Razmišljam tudi o službi, ki jo bom moral čim prej najti, saj imam kar nekaj dolgov. To me izredno obremenjuje, poleg tega tudi ne morem brez denarja normalno zaživeti. Ne vem, ali bi bilo pametno izgubljeni čas z zdravljenjem odvisnosti od prepovedanih drog in alkohola, saj se mi (vsaj

trenutno) zdi, da sem ob manjši pomoči tega sposoben sam. Bolj se moram imeti rad, s tem me bodo imeli rajši tudi drugi in vse bo dosti lažje. Še zdaleč nisem pravi jaz, vendar mislim, da se stanje izboljšuje, čeprav se na trenutke bojim, da ne bom zopet vse pokvaril. Zelo mi je žal, da sem se do Z. tako obnašal in zajebal službo, ki mi jo je ona uredila in ki mi je bila zelo všeč, čeprav sem delal brezplačno.

Svet je zato, ker si ti — ti ga ustvarjaš.
Vsako posamezno bitje ustvarja svet, okrog sebe,
čeprav so mu odvzeli vse, če prostost.
Zato je od tebe odvisno, ali boš ustvaril
Pekel ali Nebesa, ti si stvarnik!
Ostho (predelal NIK*)

Preveč sem imel težav sam s seboj, zato se takšen rajši nisem kazal, ker bi bil vsem še v večjo sramoto. Žal mi je, da sem takrat v Stigmi znorel, takrat mi nič ni šlo, vse mi je šlo narobe. Žal mi je, da sem zaradi užaljenosti o njej govoril neresnice. A takrat sem imel občutek, da bom le s takšnim načinom opozoril nase, počutil sem se zelo osamljenega in odrinjenega. Žal mi je, da sem v trenutku nepremišljenosti in užaljenosti, ker nisem sodeloval na Kongresnem trgu, stegnil roko proti njej in jo skoraj

udaril, čeprav bi se je verjetno samo dotaknil. Izredno mi je žal zaradi odtujenega telefona. Žal mi je zaradi šole. Žal mi je tudi za vse grde besede, ki sem jih izrekel Š. Zdi se mi, da sta obe pokazali veliko razumevanja in potrpljenja. Žal mi je, da se nisem mogel tistega 20. marca zadržati in mislim, da je bil tisti dan prelomen, da sem ponovno začel piti. Želim si, da bi bilo drugače, bil sem zelo prizadet

in iskreno mi je žal. Potrudil se bom, da bo sedaj drugače, ker vem, da zmorem, samo na začetku je malo težko. Resnično sem se trudil, tudi doma ni bilo rožnato, saj sem samo človek, ki pa mogoče potrebuje malo več vzpodbude kot nekateri iz urejenih družin. Mogoče sem hotel nekatere reči narediti prehitro, ne vem. Sicer sem dovolj star, da nekaj naredim iz sebe in vsaj malo pozabim preteklost in z njo povezane težave. Po devetih dneh v zaporu sem se malo navadil in po dolgem času sem prebral celo knjigo (352 strani). V vsaki stvari je nekaj dobrega in poučnega, mogoče pa mi bo zapor celo koristil, da malo razmislim, kajti časa imam na pretek. Komaj sem dočakal sprehod, ki je ob 15h. Vsaj malo več prostora imam, nisem tako utesnjen. Mečem na koš, dokler me ne začnejo boleti roke. Takrat se zavem, koliko kondicije

sem izgubil od marca, ko sem ponovno začel piti. Večerja zanič, čeprav je hrana na splošno dobra, le da so med tednom obroki čudno porazdeljeni, med vikendom je bolje. Zvečer dolgčas, čim dlje gledam TV (do 23.30), da čim dlje spim, saj ne bi rad prezgodaj vstal in zjutraj predolgo gledal v zrak. Pred spanjem še malo prelistam revije, vzamem zdravila in zaspiam.

RAZSTAVE

Kaj: razstava o zgodovini gumba
Kje: ljubljanski grad, Peterokotni stolp, Ljubljana
Kdaj: 6. 6. ob 9h do 1. 7.

Kaj: razstava nočnih mestnih panoram
Kje: Kud France Prešeren, Ljubljana
Kdaj: od 5. 6. ob 21h do 30. 6. (10h do 24h, ob nedeljah 15h do 24h)

Kaj: računalniška ilustracija (Martina Hegediš, Ljudstva sveta)
Kje: ljubljanski grad, Palacij, Ljubljana
Kdaj: 27. 6. ob 9h do 15. 7.

Kaj: retrospektivna razstava (Ferenc Kiraly)
Kje: velika sprejemna dvorana CD, Lj
Kdaj: 1. 6. do 20. 6.

Prireditelji, vabljeni k objavljajanju svojih brezplačnih prireditev! kraljiulice@gmail.com

GLASBA

Kaj: reggae v Mostecu (reggae soundsystem žur)
Kje: Mostec, Ljubljana
Kdaj: 15. 6. ob 20h

Kaj: literarno – glasbeni festival Živa književnost
Kje: pred Škucem, Stari trg 21, Ljubljana
Kdaj: od 15. 6. do 22. 6. ob 20h

ZA NAJMLAJŠE

Kaj: otroška delavnica (igranje namiznih iger)
Kje: Vila Čira Čara, Komenskega 9, Ljubljana
Kdaj: vsako soboto ob 10h

Kaj: festival Karaoke za otroke
Kje: park Tivoli, Ljubljana
Kdaj: 2. 6. ob 11.45

Kaj: knjižnica Pod Krošnjami
Kje: Čolnarna v Tivoliju, Ljubljana
Kdaj: od 2. 6. dalje (ob petkih, sobotah in nedeljah od 10h do 19h)

Kaj: predavanje (Umetnost zapeljevanja)
Kje: Kiberpipa, Kersnikova 6, Ljubljana
Kdaj: 7. 6. ob 19h

Kaj: enonočne svetlobne instalacije
Kje: Plečnikov podhod, park Zvezda, Ljubljana
Kdaj: 9. 6. ob 21h

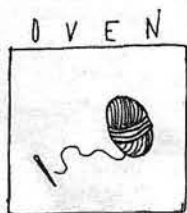
Kaj: projekcija dokumentarnega filma in predavanje
Kje: Kiberpipa, Kersnikova 6, Ljubljana
Kdaj: 14. 6. ob 19h

Kaj: muzejska poletna noč (delavnice, projekcije ...)
Kje: prirodoslovni muzej Slovenije, Prešernova 20, Ljubljana
Kdaj: 16. 6. ob 10h

Kaj: sejem (vrt, ki oživi)
Kje: Me Vi Art društvo, Stanežiče 4b, Ljubljana
Kdaj: 30. 6. ob 10h

ULIČNI HOROSKOP

napisal* Gregor B. Hann

On
Ne pretiravajte z vašo aroganco, saj to nikamor ne pelje. Bodite vendar nekoliko bolj dosledni v spoštovanju boljše polovice, saj si ona to tudi zasluži.

Ona
Tudi vi morate poskrbeti zase, saj se lahko zgodi, da boste omagali zaradi dela. Pred vsemi ljudmi se morate pokazati v najlepši luči, da vas bodo ljudje spoštovali. Če boste igrali loto, lahko tudi kaj zadanete.

On
Ali mislite, da vam bo zmeraj šlo tako dobro, kot zdaj? Zelo se motite, kajti na obzorju se že kažejo težave. Skupaj s partnerjem jih bosta zelo dobro rešila. Pazite na zdravje.

Ona
Vzemite si čas in odpotujte tja, kamor si najbolj želite. Obeta se vam zelo lepa romanca, ki bo nepozabna. Le vaš partner tega ne sme izvedeti, saj lahko pride do prepira. Dobro bi bilo, da bi se malo uredili, da vas bo opazil nekdo, ki vas ima rad.

On
Nikar ne čakajte na ugodno priložnost, saj ura zamujena ne vrne se nobena. Dokler je možnost, da napredujete v službi, kar napredujete, le na ženo ne pozabite, saj vas tudi ona potrebuje, predvsem med rjuhami.

Ona
Če boste tako malomarni do sebe in tako skromni, vas bo kmalu vzel hudič. To pa se ne sme zgoditi, zato si vzemite čas za sebe in videli boste, da bo še vse v redu. Obeta se vam neka nagrada.

On
Če ga boste tako lomili, ne bo uspeha. Prej lahko pride do razpada zveze z vašo partnerico, saj ste očitno pozabili nanjo. Streznite se že vendar in se postavite na realna tla. Videli boste, pomagalo bo.

Ona
Nekdo stalno misli na vas. Usmilite se ga in mu ponudite tisto, kar lahko, saj se vam bo izplačalo. Toda to naredite čimprej.

On
Zakaj niste poslušali nasvetov vaše boljše polovice? Zdaj pa imate, kar imate. Hitro se ji opravičite in videli boste, da bo bolje. Na denarnem področju se vam obetajo boljši časi. Dobro bi bilo, da bi bolj pazili na svoje zdravje.

Ona
Lepo bi bilo, da partnerju ustrezete v vsem, kar si zaželi, a morate paziti, da ne bo preveč zahteven. Če bo pri vas dobil tisto, kar si želi, potem ne bo iskal druge ženske. Tudi vam se obeta nekaj lepega, a to naj bo skrivnost.

On
Nekdo bo vam delil nasvete, vi pa ga ne boste jemali resno. Kasneje se bo izkazalo, da je imel prav. Od žalosti in jeze ne boste vedeli kaj bi storili. Toda za vsako bolezen se najde rožica, pa se bo tudi za vas.

Ona
Le tako naprej, pa boste videli, da tako življenje ne pelje nikamor. Če ga boste tako lomili, se ga boste od žalosti napili. Vendar vam zagotavljam, da bo za vas veliko boljše, če se boste stisnili za vašo ljubljeno osebo.

OGLASNA DESKA

Ker sem brezdomec in nimam doma, kjer bi lahko imel hišni računalnik, bi rad imel prenosni računalnik, da ga lahko nosim s seboj naokrog. Imam možnost minimalnega prispevka. Toni 051 222 042 ali 041 751 576 ali mesko.toni@gmail.com

Nudim pomoč pri hranjenju konjev in drugih živali, vzdrževanju in varovanju objektov in posesti in pri delu s kmetijskimi stroji. Prosim povejte naprej, če poznate koga, ki bi tovrstno pomoč potreboval. Vlado (031 603 496)

Rada bi mladega psa, mešančka, lahko iz zavetišča. Dina - 031 564 223

Novost! Frizeraj Kralji ulice Sprejmemo vsakega, ki ima že oprane lase, člani društva dobijo frizuro podarjeno, ostalim zaračunamo simbolično ceno. V času urednih ur se oglasite v našem centru in vprašajte za Tanjo!

Študentki in zaposlen fant iščemo za najem eno in pol ali dvosobno stanovanje za Bežigradom oziroma v bližini Fakultete za socialno delo. Stanovanje smo pripravljene tudi prenoviti, prav tako je lahko stanovanje tudi brez pohištva. V njem bi radi začeli živeti konec julija. Kontakt: 040 55 48 25 Tomi

Iščem delo picopeka. Imam izkušnje. Andrej 040/148-332

Iščem dela spremljevalca v kombiju ali kamionu, težka fizična dela, razkladanje, nakladanje. KTM - 051 837 981

Prodajalci Kraljev ulice ne prosimo denarja za ponatis časopisa, mi prodajamo Kralje in s tem krijemo tudi tisk. Vendar naš problem ni tisk in prodaja. Kdor kaže časopis in prosi za denar za ponatis, vas goljufa in blati lepo ime Kraljev ulice. Zato vas opozarjamo, da kralji ulice ne prosijo denar za ponatis časopisa, ampak prodajajo časopis Kralji ulice. Tim

Nudim pomoč upokojujencem pri nošenju iz trgovine. Andrej 040 148 332

ilustracije* Damjan Majkić

TEHTNICA

On
Ali ste premislili o tem, da bi šli na službeno potovanje? Tam vas čaka sreča, saj boste spoznali vašo bodočo ljubljeno osebo. Le paziti morate na svoje zdravje, saj lahko nastanejo težave. Igrajte ruleto.

Ona
Dajte že enkrat poskrbeti tudi zase, saj gre življenje mimo vas, vi pa se obnašate, kot da ni nič. Če boste tako nadaljevali, boste kmalu postali »stara teta«. Tudi vam se obeta denar iz tujine.

SKORPIJON

On
Zakaj se zmeraj smilite samemu sebi, saj je življenje v dvoje lahko bolj pestro. Ubogajte vašo taščo, pa bo vse v najlepšem redu. Kupite ji ameriški gugalni stol in jo vprašajte, če ji lahko napeljete elektriko. Vaša žena vam bo za to uslugo zelo hvaležna.

Ona
Vam pa res ne more nihče do živega, saj ste tako jezični, da bi morali nositi čevlje z visoko peto, da se vam ne bi jezik vlekel po tleh. V ljubezni bo prišlo do nekaterih sprememb, vendar bodo le lepe romance. Dobro bi bilo, da bi šli malo na sprehod, saj se vam na sprehodu obeta lepo doživetje. Pazite na zdravje.

STRELEC

On
Včasih ste tako ognjevit, da vas okolica komaj pomiri. A le brez skrbi, boljše bo. Tudi na ljubezenskem področju se bo izboljšalo. Na denarnem področju se kaže nekaj dobrega, vendar pazite na izdatke, da ne bo rdečih števil.

Ona
Zakaj ste tako neučakani, saj boste dobili tisto, po čemer hrepenite že kar nekaj časa. Ali ste kdaj pomislili na svojega partnerja in zakaj vas zadnje čase ignorira? Bodite tudi vi malo bolj radodarni in situacija bo veliko boljše. Pri denarju pazite, da ne bo prišlo do nepotrebnih sporov.

KOZOROG

On
Sprasujete se, zakaj se ravno vam to dogaja. Odgovor na to vprašanje je zelo preprost. Glede na to, kar ste vi počeli v preteklosti, se vam le vrača. Zato pazite, da se vam v bodoče ne bodo več dogajale slabe stvari. Obrnite se na vašo boljšo polovico in ta vam bo pomagala k spreobrnitvi. Tudi pri denarju bo boljše, le zapravljati ga ne smete.

Ona
Ali ste opazili spremembo na vašem telesu? Ja, tako je, dobili boste otročička, a ga boste morali negovati in skrbeti zanj, če hočete imeti potomce. Toda le brez skrbi, vse bo v redu. Ne samo za otročička, tudi zase in končno je tudi mož tukaj. Morate poskrbeti zanj, če želite, da ostane pri vas, sicer lahko pobegne k drugi ženski.

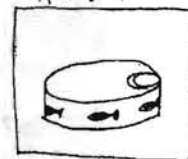
VODNAR

On
Z lepimi besedami boste prepričali vašo boljšo polovico, da bo šla z vami v kino. Toda ne smete biti vsiljivi. Zdravje vam bo služilo še nekaj časa, vendar morate paziti nase, saj zdravja niste zadeli na občinski loteriji. Če boste pazili na zdravje, boste imeli priložnost spoznati čudovito damo, s katero boste lahko seksali brez meja.

Ona
Nekoč ste se kar naprej hvalisali, sedaj ste postali nekoliko preveč skromni. Toda nič hudega, tudi to bo minilo. A morate se zavedati, da je to le predhodno obdobje in da imate lepo priložnost, da se popravite. Na denarnem področju bo na začetku meseca malo zaškripalo, potem pa bo bolje.

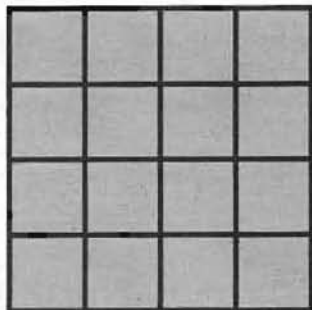
RIBI

On
Na prvi pogled ste takšni, kot da bi šli sami za svojim pogrebom, toda ne skrbite, vse se bo še uredilo, treba je pač malo potrpeti. Neka oseba vas bo presenetila s svojim videzom, še bolj pa z besedami. Ali ji boste prisluhnili?

Ona
Zato ker možu niste ugodili v vsem, kar si je zaželel od vas, ste ostala brez njega. Drugič mu dajte priložnost, da se popravi. Zdravje bo še nekaj časa pešalo, potem pa se bo popravilo. Denar: nasmiha se vam sreča, a le če jo boste ob pravem času ujeli. Nekdo vas ima neizmerno rad, ali se mu boste odzvali? Bilo bi zaželeno.

Anagramni magični lik

Vodoravno in navpično:

1. velik črn ptič
2. poškodba na zunanjem delu telesa
3. rit, danka
4. naziv centra za vesoljske raziskave v ZDA

Gregor B. Hann

Z dohtarji...

Psihiater klošarju:

"Poskusi razumeti, Honza, da ti pomagamo normalno zaživeti! V alkoholu ne boš našel rešitve, pa tako bister si, bogate notranjosti, izkušen, lepe duše ... (tralala!) Odpri se ljudem! Ne zapiraj se v školjko ...

"Veš, dohtar, n'č ne bo, jaz vedno potegnem vodo za sabo!"

Znano je, da sem ponosni lastnik le dveh zob v čeljusti. Nekoč me zagrabi astma. Ne morem dihati. Rešilec me odpelje na urgenco. Vzamejo mi kri iz arterije, da bi ugotovili količino kisika v krvi. Igla zadene živec, zato poskočim, kot bi me zadelo 220V in še rahlo zagodrnjam.

"No, no! Saj ni take sile! Malo je pač treba stisniti zobe!" zlobno pripomni na vratih sloneča zdravnica.

"Saj bi, gospa doktor, če mi posodite svoje!"

Kralj 'O Tone Prvi

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjeni magični lik in SUDOKU pošljite na naslov Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana in se potegujte za zanimive nagrade: stripovski zvezek »Street s-trip-nik« ali CD »Odpeti pesniki« - pesmi Daneta Zajca ali CD »Odpeti pesniki« - pesmi Srečka Kosovela ali CD Svetlana Makarovič Kako postaneš glavni - interpretira Janja Majzelj (Glasbeno društvo Kuhna)

RECEPT ZA HITRO IN USPEŠNO ZAJČKANJE 5

Zajčica postane utrujena, učke se ji že kar zapirajo, zato se odloči, da gre tudi ona gledat pod kožo. Zjutraj se zbudijo vsi trije. Zajčica ni pozabila na afrodizijak, ki ga je imela v planu, zato nažica Zajčka, naj ji da pet evrov za dve litrci mercatorjevega vina. Zajček se ne obotavlja in kot pravi klavir, oprostite kavalir, hitro da Zajčici pet evrov. Zajčica povabi prijateljico s seboj v trgovino, Zajčku pa naročita, naj ta čas odlije vodo, v kateri se je namakal fiziol. Zajček upošteva njuno željo, dajo si prijateljskega lubčka in Zajčici se odpravita v trgovino. Med potjo se dogovorita o načrtu, kako bo potoval dan in kakšen afrodizijak bosta naštimali Zajčku. Zajčic že skoraj eno uro ni, Zajček pogleda na uro in koledar, malce ga zaskrbi, ko vidi na koledarju, da je prvi april. Močno upa, da res ne bo vse skupaj prvo-aprilska šala.

KTM

9					6			1
		2		5	8			
	1	6				3		
2	3					6	9	
4				3				8
	6	5					3	7
		3				4	1	
			4	7		9		
6			8					3

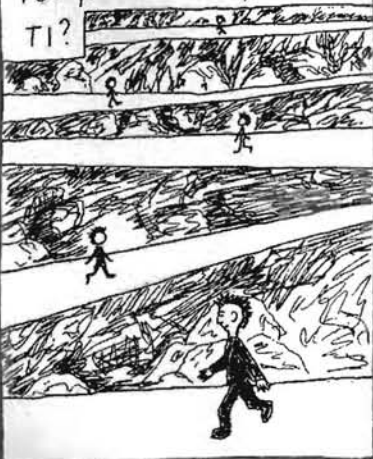
Navodilo za SUDOKU je preprosto: v vsak stolpec, v vsako vrstico in v vsak 3x3 kvadrat vpišite številke od 1 do 9, v vsakem stolpcu, vrstici ali 3x3 kvadratu pa se vsaka številka lahko pojavi le enkrat.

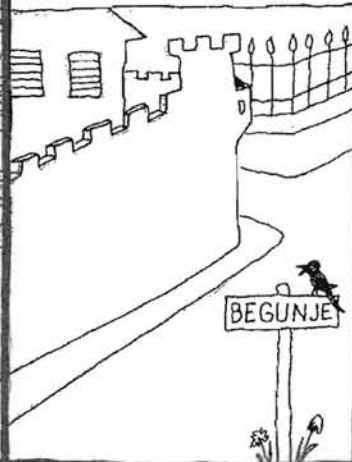
ČUSTVENI ZLOM

TEXT IN RISBA/NIKI*

PREHODIL DOLGE SEM-
POTI, A NE VEM, KJE SI
TI?

MOGOČE V GRADU
SPIŠ IN SI ME ŽELIŠ?

FILAJO TE S
TABLETI!

IN SI NA ČUDNI DIETI!

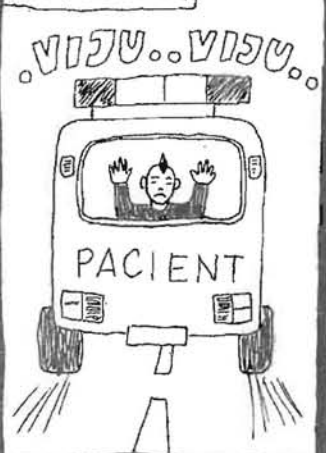
JAZ PA TAVAM SAM,
NE VEM, NE KOD NE
KAM?

ŠE MEN SE BO
ZMEŠAL.

REŠILC ME BO
ODPELJAL,

DOBIL BOM INEKCIO

IN TABLET,....

POTEM BOM PA
ČIST ZADET!

DOŽIVEL SM
ČUSTVEN ZLOM,
SAJ JE BILO VSE
SKUPAJ, POLOM!

POZABIL BOM NATE
IN NA TVOJE ČEVLJE
ZLATE!!

END

foto: Jaka Adamič Dnevnik

Iščem
Iz oči v oči s težo večera
iščem odgovor.
A se bojim do vode...
Kaj če ga tam najdem?

Oka